

Václav Šindelář

„Blah Ten, kdo předků svých rád vzpomíná, se září v oku
vypráví o jejich činech a na konci této řady zří sama sebe
připojen.“

Václav Šindelář – narozen 22.7.1882 v Lukově č. 1 (objekt patřil Svatovítské kapitole v Praze) příslušný k Malkovicům, okres Slaný

* Otec: **neveden**

* Matka: **Veronika Šindelářová, nar. 22.5.1864 v Klobukách č. 1, služebná v Lukově č. 1**

* Bratr **Josef Šindelář, nar 10.8.1885 v Lukově č. 1, zemř. 29.5.1886 v Lukově č. 1**

* **Manželka: Alžběta Šindelářová, roz. Dolanová, nar. 2.11.1883 v Královicích čp. 7, zemř. 9.2.1932** ,ve Slánské nemocnici, příčina úmrtí srdeční vada, pohřbena ve Slaném ? ,dcera **Jana Dolana**, dělníka v Královicích č. 15, a **Marie, roz. Loudové** z Lotouše č. 2 (objekt patřil Svatovítské kapitole v Praze)

* **Děti:**

- **Anna Šindelářová**, provdaná **Štáfková**

- **Václav Šindelář**

- **Božena Šindelářová** , provdaná **Vošalíková (28.7.1906 - ?)**narozená v Klobukách č. 103, bytem Královice č. 19

-**Marta Šindelářová**, provdaná **Svobodová (27.10.1914 v Královicích - 9.8.1982 ve Slaném)**

***Jiřina Šindelářová**, provdaná **Šestáková (1915 - ?)**

*Bydliště: **Královice čp. 19**

*Povolání: **kovář v Královicích, dělník v Klobukách čp. 103,**

*Vyznání: **katolické**

* **Strýc: Václav Šindelář**, čeledín, Lukov č.1, příslušný k Malkovicům, okr.Slaný,

- manželka **Anna Šindelářová**, zemř. 27.10.1896 v Klobukách, roz **Podpěrová** z Velké Pálče č. 24, dcera **Antonína Podpěry**, rolníka, a **Anny**, rozené **Bulandové** z Pátku okr. Louny.

- Děti: **Antonín Šindelář**, nar.1883, zemř. 1.8.1883 v Lukově č. 1,

- **Maria Šindelářová**, nar. 20.10.1884 v Lukově č.1 , zemř. 3.2.1955 ve Zlonicích č. 397, provdaná **Prošková**,

- **Josef Šindelář** nar. 11.1.1890 v Klobukách č. 10, zemřel 11.3.1890,

- **Anna Viktorie Šindelářová**, nar. 11.1.1890 v Klobukách č. 10,

- **Viktorie Šindelářová**, nar. 30.7.1893, zemř. 21.9.1901.

- **Václav Šindelář, nar. 26.8.1895** v Klobukách, příslušný k Malkovicům , kovář v Tuřanech. Později se odstěhoval do Prahy a zde strážník a následně praporčík SNB. Ve Velké válce pěšák k.k. LIR.Nr.8, 3. Ers.Komp., 6.7.1915 zajat na ruské frontě, kde vstoupil 3.8.1917 do legií. Nejdříve zařazen u 8. Střeleckého pluku Slezského, dále pak u 2. Jízdního pluku Sibiřského, 4.eskadrona. Návrat do vlasti 27. transportem na S.S. Scherman 9.7.1920

***Teta: Marie Šindelářová** provdána **Říhová**, nar. 15.4.1855

-manžel **Václav Říha**, nar. 3.9.1853 v Klobukách č. 19, manželský syn **Matěje Říhy**, obecního slouhy v Klobukách č. 19 a matky **Rosálie**, roz. **Knínové** z Klobuk č. 40.

* **Děda: Jiří Šindelář nar. v prosinci 1825 v Drnku č.12 zemř. 29.12.1865 v Klobukách**, čeledín v Klobukách č. 1, příslušný ke Smečnu (objekt patřil Svatovítské kapitole v Praze), syn Josefa Šindeláře, domkaře v Drnku čp. 12 a **Magdalény Šindelářové** rozené **Maršové** ze Studnice

* **Babička: Anna Šindelářová, roz. Maršová v Řisutech č. 56, z Řisut č. 35, dcera Josefa Marše**, nádeníka z Řisut č. 56 a **Marie Maršové**, rozené **Lukášové**, z Přelíce č. 18

Jméno: Václav Rodné: ŠINDELÁŘ

Datum narození: 22. července 1882 Datum křtu: 23.7.1882

Místo nar.: Lukov č. 1

Lože: nemanželského

Vyznání: katolického

Pohlaví: mužského

Matrika: narozených Vrané 18, strana 87

Jméno křtícího: Jaroslav Kratochvíl farář

Porodní bába: Fialová Anna, zkoušená bába ve Vraném

MATKA:

ŠINDELÁŘOVÁ Veronika, služebná, bytem v Lukově č. 1, dcera Jiřího Šindeláře, čeledína v Klobukách č. 1, příslušného k Smečnu, okresu Slánského, Annou rodem Maršovou z Řisut, okresu Slánského, katolíků.

OTEC:

Kmotrové: Říha Václav, Řihová Marie, čeledín ve dvoře Neprobylickém a manželka jeho.

Poznámka: výpis pořízen dne 7.6.2012 v Oblastním archivu Praha

Václav Šindelář, Alžběta Šindelářová a děti Václav a Božena cca. Rok 1910

Václav Šindelář, před Velkou válkou. Neznámé místo a přesná doba pořízení fotografie.

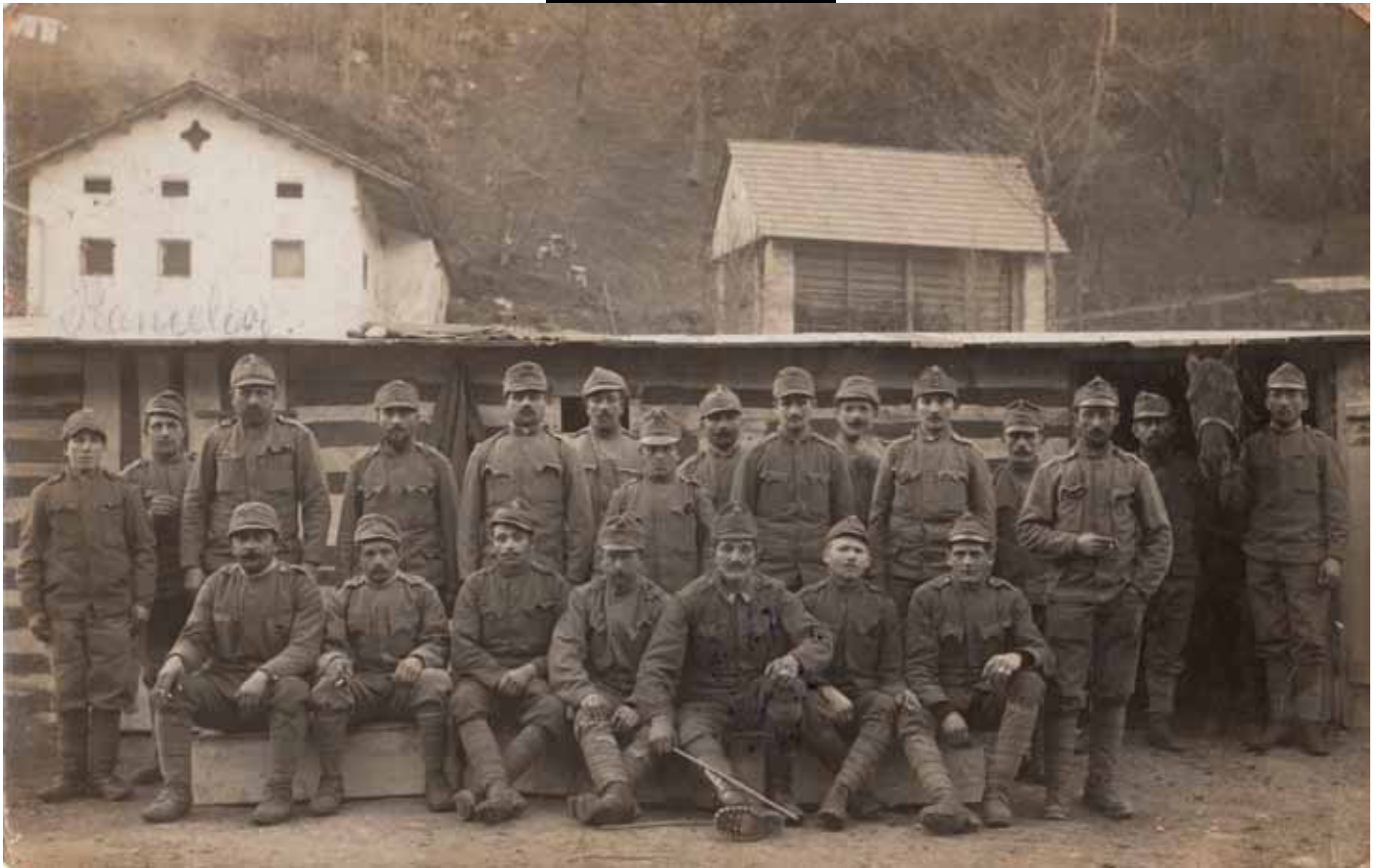

Alžběta Šindelářová a děti Václav, Božena, Marta, Anna a Jiřina cca. Rok
1916/1917

-Foto ateliér Duras Slaný, nezjištěná doba pořizení (odhaduji 1916/1917 ?)

Feldpostkarte 1915

Draze milovany
 Deti a chlami. Pymete
 od vascho Tatinkta sr-
 decny Posrva a Stalaa
 spominku na vas mi.
 Slaty Deti a chlami, tes-
 se mi doposil dobre. Lem
 doposil drav. Doham se ste
 vypravu. Tak mi fuzle beta
 znamky. Ktepu vam stastny
 a vsech svatky. Spomenu
 si na vas, a vy name Deti
 majte tak ma shlelanou. Majte
 deti. Za se mi yovas kaly
 Den. Aby sum tak se bety. Vy
 tak vone fuzlam ten obratek. Pohl.
 Lindelovi. kof. Mobile.
 H. H. Anlage. 2. Feldpost. 602.

Feldpostkarte

Elestena. Pani
 Abšlita Lindelarova
 Hralovian Hlavnyho
 p. p. Schlans
 Pöhlmen.

Feldpostkarte ze dne 8.12.1915 zaslaná pradědečkem z Italské fronty, jediný doklad z kterého lze čerpat informace o místě kde se nacházel a u jaké jednotky sloužil, dle užitých razítek útvaru a polní pošty .

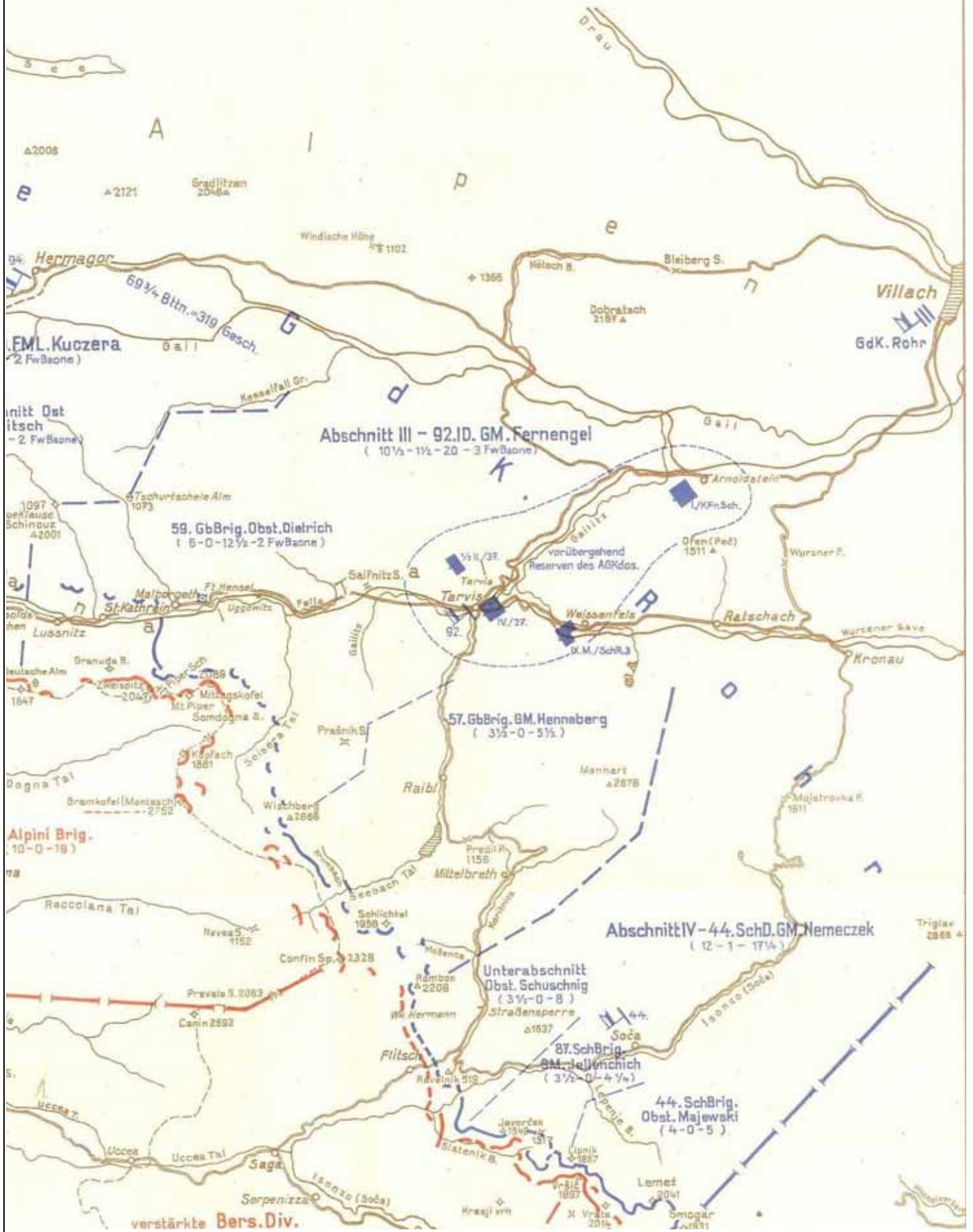

Z toho zjištěno, že

K.u.K Komando der mobilen, H.H. Anlage No.2.....K u K Feldpostamt 602. Se měla v uvedené době 8.12.1915, nacházet někde na Korutanské frontě, a měla patřit k 57. Gebirgsbrigade (57.Horskábrigáda) pod velením ge.majora Henneberg, Joseph Freiherr von. , která byla součástí 92. Infanterietruppendivision (92. pěší divize) velitel gen.major Fernengel, Johann, Rohrovi armádní skupiny. Umístění říjen 1915 III. úsek.

Lage an der Kärntner Front Mitte Oktober 1915

Vánoce roku 1915 strávil v Itálii na Korutanské Frontě

Čepicový odznak

Další bod pokus o určení tesáku- výsledek- tesák vzor 1873/62, který nosili ženisté, dělostřelci a později i další jednotky, jako vozatajci a podobně.(Pravděpodobně nebyl pěšák)

Tesák rakouský ženijní a dělostřelecký, vzor 1853/1862, čepel jednosečná. přímá, se širokým výbrusem na vnější straně a hřbetním hrotem. Na vnější straně značena J U NG Wn 78. Rukojeť střížková z rohoviny, upevněná čtyřmi železnými nýty. Přímá železná záštita. Pochva černá kožená, kování železné se závěsným hákem.(chladné zbraně R.u. R. str.246 Č.116

Tesák rakouský ženijní a dělostřelecký vzor 1853/1862

Čepel jednosečná, přímá, se širokým výbrusem na vnější straně a hřbetním hrotem. Na vnější straně značena JUNG Wn 78.

Rukojeť stěnková z rohoviny, upevněná čtyřmi železnými nýty. Přímá železná záštita.

Pochva černá kožená, kování železné se závěsným hákem.

Cutlass of Austrian Artillery and Pioneer troops model 1853/1862

Single edged, straight blade with wide fuller on outer side and back point. JUNG Wn 78 marked on inner side.

Knife - handle - like grip made of horn fastened with four iron rivets. Straight iron crossguard.

Black leather scabbard. Iron mouthpiece with frog stud.

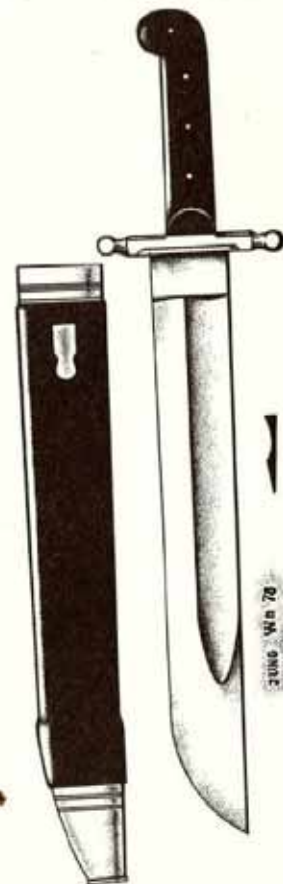
Pionier - und Artilleriefaschinenmesser, Österreich, Modell 1853/1862

Einschneidige direkte Klinge mit beidseitigem weitem Hohlschliff auf Aussenseite und Rückenspitze. Auf Aussenseite JUNG Wn 78 gezeichnet.

Messergriffähnlicher Griff aus Hornmasse mit vier Eisennieten befestigt. Direkte eiserne Parierstange.

Schwarze Lederscheide. Eisenbeschlag mit Aufhängehaken.

A	B	C	D	E	F
655 mm	630 mm	461 mm	55 mm	1120 gr	1-2794

K. u .K Komando der mobilen, H. H. Anlage No. 2- (Hochspannungs-Hindernis,):

- *První hledání vedlo k zjištěnítedy jednotky, které zajišťovaly jednak stavbu elektrických překážek, ale i opravy různých přístrojů a patřily pod světlometné jednoty ? To by odpovídalo tomu tesáku, i tomu, že zřejmě šlo o mobilní jednotku (přesouvaly se v rámci úseku fronty dle potřeby).*

- *K.u.K. Kommando der mobilen, Hochspannungs-Hindernis Anlage No.2*

* *Císařská a královská Velitelství mobilní vysokého napětí zadržovacích systémů č.2*

A zde jediný odkaz v literatuře...

"...Zbraní se smrtelnými účinky byly vysokonapěťové zátarasy (Hochspannungs-Hindernis), které vytvářely a obsluhovaly zvláštní čety. Jednotku tvořili dva důstojníci a 67 vojáků, z nichž bylo 16 elektrotechniků, 20 střelců a 21 pomocníků. Jednotka dokázala zabezpečit výstavbu a provoz až 2 000 m vysokonapěťových zátarasů, byla však také využívána pro obsluhu a opravy elektrických přístrojů a strojů v zákopech – Elektrických vodních pump, ventilátorů, pil apod..."

Peter Jung: Rakousko-uherská armáda za první světové války str. 75 (Brno 2007)

57 GbBrig

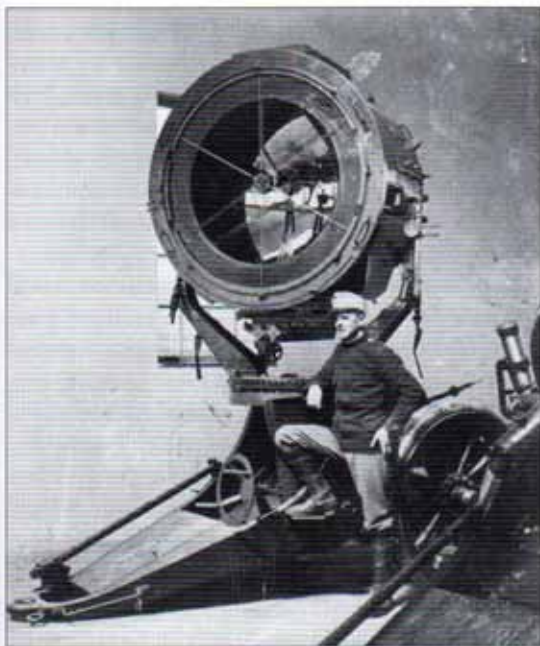
1 Aug 15 48 ID: as Gp Obst Henneberg (Kmdt 57 GbBrig): Kinchbach: four Baone
end Aug 15 AGp Rohr: Gp Fernangel - see 59 GbBrig
15 Oct 15 92 ID: IR 2R 27(4)- to 5 Armee 15 Nov, IV & V/27, FJ2 B 20
10 Mar 16 94 ID: IBaone III/18, I/SchR 2R 2, II/GbSchRI, I/GbSchR 2R 2, kk LstlBaon 149{??}
early Apr 16 94 ID
mid Jun 16 94 ID
1 Aug 16 94 ID: IR82(2), IBaon III/18, Hochgbkomp 57, kk LstlBaon 148{??}, 5 KnBtGbAR 11, 2 KnBtGbAR 17
12 May 17 94 ID: IBaone III/18, komb FJB, kk LstlRaone 148, 157, one Hochgbkomp
31 Oct 17 94 ID: kk LstlBaone 151, 157
14 Nov 17 94 ID: IBaone V/7, VI/KJR 2R 2, kk LstlR 2R 26(3), five Hochgbkomp
after 1 Jan 18 disbanded

což ale byly spíše jen administrativní rámce, neboť jejich příslušníci byli přidělováni podle potřeby jednotlivým plukům, praporům a samostatným rotám.

Zabezpečení přesunů vojáků a materiálu všeho druhu postupně převzaly zvláštní lanovkové čety (*Seilbahnformationen*), které zabezpečovaly provoz na horských lanovkách a úzkokolejných železnicích. Do pozic přepravovaly vojáky, potraviny a střelivo, do týlu pak raněné a nemocné. Jednotlivé čety byly schopny zabezpečit provoz až na vzdálenost 2,5 km v horském a vysokohorském terénu.

Světlometné jednotky

Požadavky na moderní válečnictví, které se objevily s počátkem první světové války, si vynutily vznik vojenských jednotek na vysoké technické úrovni. Mezi nejdůležitější patřily světlometné jednotky (*Scheinwerferformationen*), které operačně zabezpečovaly široký okruh bojových činností. Každá pěchotní technická rota měla k dispozici po jednom acetylénovém nebo obloukovém reflektoru o průměru zrcadla 30 cm a 45 cm, každá pěchotní technická četa se starala o jeden acetylénový nebo obloukový reflektor o průměru zrcadla 30 cm. Obdobné acetylénové nebo obloukové reflektory, ale o průměru zrcadla 70 cm, se nacházely v technických jednotkách na armádní úrovni.

Přes účinnost těchto reflektorů prodělaly v průběhu první světové války obdivuhodný vývoj elektrické reflektory. Zatímco světlometry se zrcadly o průměru 25 cm a 35 cm dokázaly v noci osvětlit bojiště až na vzdálenost 1 000 m, velké světlometry se zrcadly o průměru 60 cm, 90 cm, 110 cm, 120 cm a 150 cm svítily až do vzdálenosti 4 000 m. Všechny reflektory a světlometry byly mobilní, ty menší byly zpočátku hipomobilní, postupně však byly všechny, včetně těch největších, umístěny na plošiny nákladních automobilů, a vytvářely tak samostatný světlometný systém (*Autoscheinwerfer*).

Zbraní se smrtelnými účinky byly vysokonapěťové zátarasy (*Hochspannungs-Hindernis*), které vytvářely a obsluhovaly zvláštní čety. Jednotku tvořili dva důstojníci a 67 vojáků, z nichž bylo 16 elektrotechniků, 20 střelců a 21 pomocníků. Jednotka dokázala zabezpečit výstavbu a provoz až 2 000 m vysokonapěťových zátarasů; byla však také využívána pro obsluhu a opravy elektrických přístrojů a strojů v zákopech – elektrických vodních pump, ventilátorů, pil apod.

Plynové jednotky

Bez ohledu na užití plynových dělostřeleckých granátů, které se staly běžnými bojovými prostředky většiny bojujících armád ve Velké válce, provedla rakousko-uherská armáda jen málo samostatných plynových útoků. Existovala však jedna akce, kterou lze ukázat jako velice efektivní příklad nasazení chemických zbraní.

Císař František Josef I., jenž svou výchovou a většinou prožitého života až příliš patřil do 19. století, se k možnosti užití otravných plynů, které zabíjely vojáky, postavil se zásadním odporem. Teprve poté, co mu bylo hlášeno, že nepřátelské armády tuto zbraň nasadily i proti rakousko-uherským vojákům, souhlasil zdráhavě s jejich použitím, ale pouze v rámci odvety.

Tento mobilní světlomet vz. 1915 se zrcadlem o průměru 90 cm byl vyfotografován v terstském skládu. Jeho dosah byl asi 2 500 m a oddíly s těmito světlometry byly rozmístěny podél celého pobřeží Terstského zálivu. Stojí za povšimnutí, že voják u světlometu je oblečen do stejnokrojového saka tmavomodré barvy, které bylo nošeno do roku 1908; zde je doplněno pokrývkou hlavy a kalhotami v barvě štičích šedi a hnědými koženými kamašemi. (Kriegsarchiv)

Dále, se měl vracet z Italské fronty, údajně poslal zprávu o návratu, byl čekán prababičkou s dětmi v Královicích na nádraží, zde se vraceli ostatní, kteří měli říci, že má být v dalším vlaku. Avšak nepřijel, nejsou známy další skutečnosti, zda padl, byl nezvěstný. Prababičce Alžbětě nikdo nepodal žádnou zprávu o osudu jejího manžela a otce jejich pěti dětí..byl to jen voják C. a K. armády....

....„jen“ 94 let neměla rodina o pradědečkovi žádné zprávy.....letos (rok 2012) má 130. výročí narození....

.....já si vzpomínám, jak jsem seděl se svou babičkou, jeho dcerou Martou u stolu, byla zapálena svíčka s babičkou jsme popíjeli cikorku a ona mi ukazovala fotografii vojáka, mě na něm fascinoval knír a velký tesák u boku. Pamatuji si jen, že mi říkala, že je to její tatínek Václav, tak jako já, který byl ve Velké válce tam v Itálii a nikdy se nevrátil. Měla velké přání, zjistit co se mu přihodilo, že doma zanechal opuštěnou ženu svou Bětušku a pět dětí.... V té době mi bylo 7 let....

...a po třiceti letech jsem našel doma fotografie vzpomněl jsem si a , tím vše začalo.....jsou to tři měsíce...

Po dohledání data narození pradědečka proveden dotaz do Vojenského ústředního archivu v Praze a zde zjištěno.....

Václav Šindelář, voják střeleckého pluku č. 8, zemřel z příčiny neuvedené, dne 29.1.1919 v Itálii, Gallarate vojenské nemocnici, pohřben 30.1.1919 na vojenském hřbitově v Gallarate.

svět. služ. č. 8	1919. 29. 1. Lisí odvětví dvatřicet armádního zdravotního leóna v Gallarate, Itálie; voj. nemocnice	vojín	Václav Šindelář	Lukov, okres Slonov, příslušný Marekovic, okres Slonov, Tichý,			
svět. služ.	1882	svět. služ.	svět. služ.	něrnáma úmrtní list	1919. 30. ledna Gallarate, Itálie; voj. hřbitov	dodal. doklad: Josef Šepka, superior	daleký úmrtní list voj. nemocnice v Gallarate č. 348, P. / 83/19. úmrtní doklad ulož. při duch. správě Z.V.O. č. 51928

A400P06DMJU5

**Vojenský ústřední archiv
Praha**

Čj. 2059-2/2012-211100

V Praze dne 27. června 2012

Výtisk č. 1

Počet listů: 1

Přílohy: 2/4

Václav Červený
Na Chmelnici 93

274 01 Slaný

Věc: Sdělení

Na základě Vaší žádosti o dohledání osobní vojenské dokumentace Václava Šindeláře (nar. 1882) jsme provedli pátrání zejména ve Sbírce kmenových listů, Sbírce kvalifikačních listin, kartotéce padlých v I. světové válce, v příslušných úmrtních matrikách a ve fondu Italská domobrana. Podářilo se nám dohledat jeho kmenový list a záznam v matrice čs. pěšího pluku 5 (bývalého c. a k. zeměbraneckého pěšího pluku 8, k němuž byl v roce 1917 přidělen). Kopie těchto dokumentů Vám zasiláme v příloze. Podle nich zemřel jmenovaný ve vojenské nemocnici v Gallarate 29.1. 1919 jako domobranecký voják.

Pro úplnost doplňujeme několik údajů o italské domobraně:

Čs. domobrana v Itálii vznikala nezávisle na čs. vojsku v zahraničí po uzavření příměří v listopadu 1918. Byla formována z válečných zajatců a čítala na 55 praporů. Prapory se organizovaly v soustředěvacích táborech Gallarate, Foligno, Avezzano a Busto Arsizio. Každý z nich měl svoje velitelství a skládal se z 27 důstojníků a zhruba 1000 mužů. Do ČSR se příslušníci těchto praporů vraceli od dubna do srpna 1919 (v 86 transportech) a hned byli nasazováni do bojů na Slovensku, případně posíláni do čs. pohraničí. Souběžně s demobilizací byly prapory postupně slučovány a později rozpuštěny úplně.

Při další komunikaci s námi (v této záležitosti) uvádějte prosím naše číslo jednací.

Kontaktní osoba: Mgr. Jana Jelenová, tel.: 973 206 060

Ředitel
Mgr. Josef ŽIKEŠ

umgekehrt 2. 1/2. 1914 zur P. Ers. Kommand.
Superarbitriert 7. 16. 18 mit der Klassif. d. tgl. neu
Hilfsdienstes für Bau gewidmet.
15% Berufsunfähig. Ist nach 4
Mon. weerb. zu auf. Das Gebrechen
wurde durch die akt. Uebd. m. d. H.
übergeführt. Beschl. der K.
Truppm. in Salzburg v. 7. 16. 18.

Zugeführt
abgegangen 20/6 18 der Ers. Kommand. d. Weh.
dienstes beim k. k. Inf. Bat.
Rdo 117 in Pilsen

Zugesetzt 22. 6. 18 von d. C. K. d. Weh. d. L. 3. B. 1. 1/2. 18
in Pilsen zur Baukomp. 2188 P. 2. 1. 18
Bozen.
L. 1. 1. 18 Nr. 97 18.

Změna klasifikace nebyla zjištěna, platí tedy původní
klasifikace B.

V Praze, dne 1/18. 1921.

Antonín
Peloušek
Antonín
Karl Janák

Pokládán vzhledem na klasičkoi 19 " za
neodvedeného, prováděcí nařiz.
15. XII. k §§ 59, 61-63 br. zák. ze dne
1920, 27. 7. 1920, sb. z. a nař. č. 470.
Věst. věo. M. N. O. č. 44/20.

Propuštěn z branné moci.

čímenn. rozkaz č. 1114/18
z roku 1921.

29. 1. 1919 dom. vy. převiel se maj. nemoc. v
Gallarato, Italic dle ex officio
imnt. l. duch. spr. L. v. v. v. Praze.
č. 35/24. (ol. č. 12894/24.)

V Praze, dne 15. března 1924.

Velitel kanádního plápu
Major DRASKY.

Drasky

Dobruška

Osobní výkaz

mr.
Odvodní ročník *1882*, vojenské matriky č. *1396*

Rok popisu			
Jméno	<i>Šimouhar Dobruška</i>		
Hodnost, pořadí			
Osobní poměry			
Mluví a píše (jazyky)			
Vlastnosti povahy			
Míra výcviku vojenského			
Školní vzdělání, zvláštní vědomosti			
Účastnil se bitev, bojů, obléhání atd			
Má vyznamenání dostal pochvalu			

Ok. skl. 86. — Tiskárna MNO.

Vojenský historický archiv
kopie materiálů *zvl. v. říšské*
číslo: 1 *plán!*

Kmenový list:

Zdravotní klasifikace: B Lst.Inft. –Landsturminfanterist – Domobranecký pěšák

Jméno: Šindelář Václav

Rok odvodu: 1915 **přidělené číslo** 3045 h.

Příslušný k obci: Malikovice - okres Slaný

Profese: dělník

16.8.1915

Tříděn a odveden v Praze, vhodný pro p

16.8.1915 přidělen:

Befestigungsbau direktion Wien – velitelství staveb pevnostního opevňování ve Vídni

25.2.1917 převeden:

z velitelství pevnostního opevňování ve Vídni ke K. k.Střelecký pluk č. 8 Pražský

25.2.1917

na

7.6.1918 zproštění vojenské služby: Rozhodování o další službě ze zdravotních důvodů poškození v rozsahu 15 procent, léčba 4 měsíce, Rozhodnutí Supkom. Salzburg

20.6.1918 přidělen

K. k.Lst.Bezirks. komando č. 7 Plzeň

22.6.1918 přidělen:

stavební rota 2/88 v Bozenu

Dále záznamy Československé armády, nechápu, jelikož zřejmě neměli tušení, co s ním je.

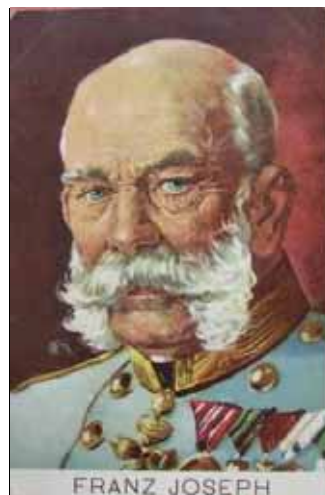
1.10.1921 Praha

rozhodování o zdravotní klasifikaci, beze změn zůstala B
Dále vzhledem ke klasifikaci 9, pokládán za neodvedeného.

Propuštěn z branné moci roku 1921

15.3.1924 Praha- proveden zápis o úmrtí dne 29.1.1919 v Gallarate

Zápis proveden na Velitelství čs. Pěšího pluku č. 5, náhradní prapor, mjr Dráský

Viribus Unitis

Zevrubný popis Království Českého, dle okresních hejtmanství. Okresní Hejtmanství Slánské rok 1887.

citace str. 70 odst. d) Vojenské zřízení

**Z hejtm. Slánského doplňuje se c. k. řadového vojska pěší pluk č. 28 s c.k. velitelstvím doplňovaného okresu v Praze, podřízený c. k. velitelství 8. armádního sboru tamtéž: pak c. k. české zemské obrany pěší prapor Berounský č. 34. sídlem v Berouně, podřízený c. k. velitelství pěšího pluku č. 7. v Plzni a c. k. velitelství zemské obrany v Praze.*

Řadového vojska pěší pluk č. 28. doplňuje se z Prahy a z hejtm.: Karlínského, Mělnického, Slánského, Smíchovského a Vinohradského. Berounský prapor č. 34 zemské obrany doplňuje se z hejtm.: Slánského, Hořovického a Rakovnického. Pěší pluk č. 7 zemské obrany skládá se z praporu Berounského (č.34), Plzeňského (č.35) a Klatovského (č. 36).

Vedle c. k. okr. hejtmana obstarává záležitosti vojenské c. k. okr. šikovatel.

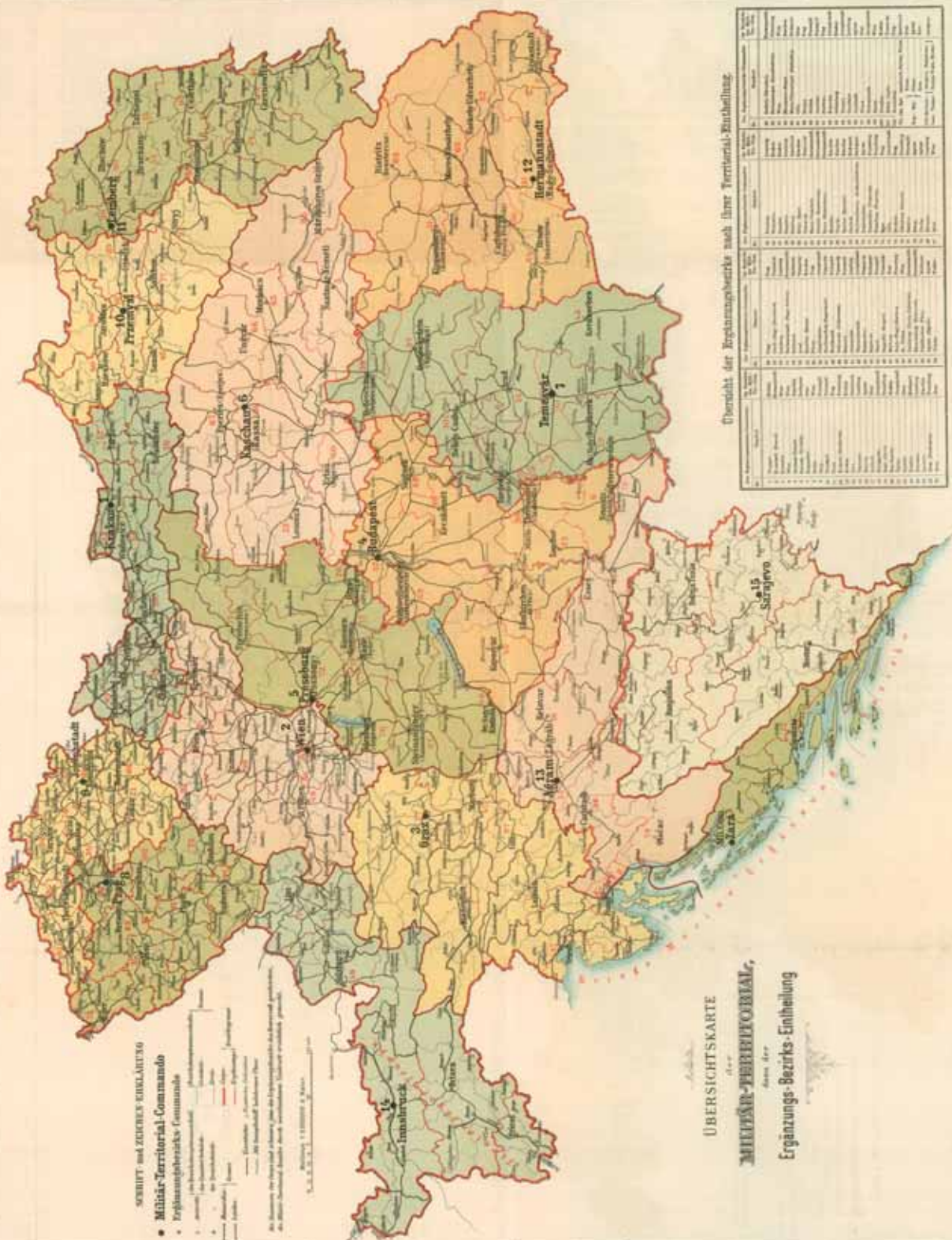
R. 1887. připadá dle počtu obyvatelstva na hejtm. Slánské 3.711 vojnů (od r. 1875. odvedených) a 13.159 domobranců (od r. 1845. narozených)

21.zeměbranecká pěší divize Praha

- 41. zeměbranecká pěší brigáda Plzeň ,
- 6.zeměbranecký pěší pluk Cheb
- 7. zeměbranecký pěší pluk Plzeň
- 42. zeměbranecká pěší brigáda Praha
- 8. zeměbranecký pěší pluk Praha
- 28. zeměbranecký pěší pluk Písek
- 29. zeměbranecký pěší pluk
- České Budějovice
- 21.zeměbranecký houfnicový oddíl

Všechny zeměbranecké jednotky nesly později název Střelecké.

SCHLÜSSEL UND ZIELE DER EINGEBUNG
 • Militär-Territorial-Commando
 • Ergänzungsbereichs-Commune
 1. Haupt-Bezirk
 2. Sub-Bezirk
 3. Gemeinde
 4. Ort
 5. Straße
 6. Eisenbahn
 7. Kanal
 8. Fluss
 9. Meer
 10. Gebirge
 11. Wald
 12. Moor
 13. Sand
 14. Felsen
 15. Wasser

ÜBERSICHTSKARTE
 der
MILITÄR-FERRITORIAL,
 des
Ergänzungsbereichs-Embellung

Übersicht der Ergänzungsbereiche nach ihrer Territorial-Eintheilung.

Bezirk	Sub-Bezirk	Gemeinde	Ort	Strasse	Eisenbahn	Kanal	Fluss	Meer	Gebirge	Wald	Moor	Sand	Felsen	Wasser
1	1.1	1.1.1	1.1.1.1	1.1.1.1.1	1.1.1.1.1	1.1.1.1.1	1.1.1.1.1	1.1.1.1.1	1.1.1.1.1	1.1.1.1.1	1.1.1.1.1	1.1.1.1.1	1.1.1.1.1	1.1.1.1.1
2	2.1	2.1.1	2.1.1.1	2.1.1.1.1	2.1.1.1.1	2.1.1.1.1	2.1.1.1.1	2.1.1.1.1	2.1.1.1.1	2.1.1.1.1	2.1.1.1.1	2.1.1.1.1	2.1.1.1.1	2.1.1.1.1
3	3.1	3.1.1	3.1.1.1	3.1.1.1.1	3.1.1.1.1	3.1.1.1.1	3.1.1.1.1	3.1.1.1.1	3.1.1.1.1	3.1.1.1.1	3.1.1.1.1	3.1.1.1.1	3.1.1.1.1	3.1.1.1.1
4	4.1	4.1.1	4.1.1.1	4.1.1.1.1	4.1.1.1.1	4.1.1.1.1	4.1.1.1.1	4.1.1.1.1	4.1.1.1.1	4.1.1.1.1	4.1.1.1.1	4.1.1.1.1	4.1.1.1.1	4.1.1.1.1
5	5.1	5.1.1	5.1.1.1	5.1.1.1.1	5.1.1.1.1	5.1.1.1.1	5.1.1.1.1	5.1.1.1.1	5.1.1.1.1	5.1.1.1.1	5.1.1.1.1	5.1.1.1.1	5.1.1.1.1	5.1.1.1.1
6	6.1	6.1.1	6.1.1.1	6.1.1.1.1	6.1.1.1.1	6.1.1.1.1	6.1.1.1.1	6.1.1.1.1	6.1.1.1.1	6.1.1.1.1	6.1.1.1.1	6.1.1.1.1	6.1.1.1.1	6.1.1.1.1
7	7.1	7.1.1	7.1.1.1	7.1.1.1.1	7.1.1.1.1	7.1.1.1.1	7.1.1.1.1	7.1.1.1.1	7.1.1.1.1	7.1.1.1.1	7.1.1.1.1	7.1.1.1.1	7.1.1.1.1	7.1.1.1.1
8	8.1	8.1.1	8.1.1.1	8.1.1.1.1	8.1.1.1.1	8.1.1.1.1	8.1.1.1.1	8.1.1.1.1	8.1.1.1.1	8.1.1.1.1	8.1.1.1.1	8.1.1.1.1	8.1.1.1.1	8.1.1.1.1
9	9.1	9.1.1	9.1.1.1	9.1.1.1.1	9.1.1.1.1	9.1.1.1.1	9.1.1.1.1	9.1.1.1.1	9.1.1.1.1	9.1.1.1.1	9.1.1.1.1	9.1.1.1.1	9.1.1.1.1	9.1.1.1.1
10	10.1	10.1.1	10.1.1.1	10.1.1.1.1	10.1.1.1.1	10.1.1.1.1	10.1.1.1.1	10.1.1.1.1	10.1.1.1.1	10.1.1.1.1	10.1.1.1.1	10.1.1.1.1	10.1.1.1.1	10.1.1.1.1
11	11.1	11.1.1	11.1.1.1	11.1.1.1.1	11.1.1.1.1	11.1.1.1.1	11.1.1.1.1	11.1.1.1.1	11.1.1.1.1	11.1.1.1.1	11.1.1.1.1	11.1.1.1.1	11.1.1.1.1	11.1.1.1.1
12	12.1	12.1.1	12.1.1.1	12.1.1.1.1	12.1.1.1.1	12.1.1.1.1	12.1.1.1.1	12.1.1.1.1	12.1.1.1.1	12.1.1.1.1	12.1.1.1.1	12.1.1.1.1	12.1.1.1.1	12.1.1.1.1
13	13.1	13.1.1	13.1.1.1	13.1.1.1.1	13.1.1.1.1	13.1.1.1.1	13.1.1.1.1	13.1.1.1.1	13.1.1.1.1	13.1.1.1.1	13.1.1.1.1	13.1.1.1.1	13.1.1.1.1	13.1.1.1.1
14	14.1	14.1.1	14.1.1.1	14.1.1.1.1	14.1.1.1.1	14.1.1.1.1	14.1.1.1.1	14.1.1.1.1	14.1.1.1.1	14.1.1.1.1	14.1.1.1.1	14.1.1.1.1	14.1.1.1.1	14.1.1.1.1
15	15.1	15.1.1	15.1.1.1	15.1.1.1.1	15.1.1.1.1	15.1.1.1.1	15.1.1.1.1	15.1.1.1.1	15.1.1.1.1	15.1.1.1.1	15.1.1.1.1	15.1.1.1.1	15.1.1.1.1	15.1.1.1.1

....a zde zpět k Velké válce...jak to začalo Na Itálii....

V PRAZE, v pondělí dne 24. května 1915 o 5. hodině ranní.

Zvláštní vydání za 4 hal.,
z toho 2 h pro účely válečné pomocné péče.

NÁRODNÍ LISTY.

Mašinka a nakladatelka: Pařížská akciová společnost. — Vydavatel a odpovědný redaktor: dr. David Heller. — Tiskem Františka skotové tiskárny.

Itálie vypovídá válku Rakousko-Uhersku.

(K. k.) Z Vídně, 23. května.

Text vypovězení války, doručeného královským italským velvyslancem c. a k. ministři c. a k. domu a zahraničních vztahů, zní takto:
(V českém překladu.)

Ve Vídni, dne 23. května 1915.

Vyhovuje rozkazům Jeho Veličenstva krále, svého vznešeného panovníka, klade si podepsaný královský italský velvyslanec za- čest Jeho Excelenci panu rakousko-uherskému ministři zahraničí odevzdati toto sdělení:

Dne 4. t. m. byly c. a k. vládě oznámeny závažné důvody, proč Itálie v důvěře ve své dobré právo prohlásila svou spolkovou smlouvu s Rakousko-Uherskem, která byla c. a k. vládou porušena, za neplatnou a od nynějška bezúčinnou; nabyla opět plné volnosti činu po této stránce. Pevně odhodlána starati se všemi prostředky, které má po ruce, o hájení italských práv a zájmů, nenúže se královská italská vláda vyhnouti své povinnosti, aby proti každému nyržšímu i budoucímu ohrožování za účelem splnění národních aspirací uchopila se opatření, která jí ukládají události. Jeho Veličenstvo král prohlašuje, že zátkem počínaje má za to, že se

nalézá ve válečném stavu s Rakousko-Uherskem.

Podepsaný klade si za čest Jeho Excelenci panu ministři zahraničí současně sdělit, že ještě dnes budou císařskému a královskému velvyslanci v Římě dány k dispozici pasy, a byl by vděčen Excelenci, kdyby mu byly doručeny jeho pasy.

Podepsán: Avarna.

Manifest J. V. císaře a krále k národům.

Z Vídně, 23. května. (K. k.) Ve zvláštním vydání „Wiener Ztg.“ z neděle dne 23. května se praví: Úřední část.

Jeho c. a k. Apoštolské Veličenstvo ráčil sejmilostivěji vydati tento Nejvyšší vlastno-ruční list a manifest:

Milý hr. Stribgkhu!
Ukládám Vám, abyste připojený manifest Mým národům uvedl ve všeobecnou známost.
Ve Vídni, 23. května 1915.

František Josef.

Mým národům!

Král italský vypověděl Mi válku.

Věrolomnosti, již v dějinách není rovno, dopustilo se království italské na obou svých spojencích.

Po spojení v době více než 30 let, za jehož trvání mohla svou územní državu rozmnožiti a se k netušenému rozkvětu vyvinouti, opustila nás Itálie v hodině nebezpečí a přešla s vlašickými prapory do tábora našich nepřátel.

Neohrožovali jsme Itálie, nestenčili jsme její důstojnosti, nedotkli jsme se její cti ani její zájmů; vyhověli jsme vždy věrně našim spojeneckým povinnostem a poskytli jí naší záštitu, když táhla do pole.

Více již jsme vykonali: když Itálie vysílala své žádostivé zraky přes Naše hranice, rozhodli jsme se, abychom zachovali spojenecký poměr a mír, k velikým a bolestným okětům, jež obzvláště se dotkly Našeho otcovského srdce.

Avšak nebylo lze ukojiti Žádostivost Itálie, jež měla za to, že jest nutno z okamžiku těžiti.

A tak nutno aby osud byl dovršen.

Moje armády vítězně čelily mocnému nepříteli na severu desítiměsíčním obrovským zápasem, v nejvěrnějším válečném sbratření s vojsky Mého vznešeného spojence.

Nový potměšilý nepřítel na jihu není jím nikterak novým odpůrcem.

Veliké vzpomínky na Novaru, Mortaru, Custozzu a Vis, které jsou pýchou Mého mládí a duch Radeckého, arcivévody Albrechta a Tegetthoffa, který i na dále žije v Mé pozemní a námořní moci, zaručují Mi, že my i proti jihu uhájíme s úspěchem hranic mocnářství.

Pozdravují Moje v boji osvědčená vítězná vojska, důvěřují v ně a v jejich vůdce! Důvěřují v Mé národy, jejichž bezpříkladné, zmužilé obětovnosti přísluší Můj nejvznešenější otcovský dík. Prosím Všemohoucího, by žehnal našim zbraním a milostivě vzal naši spravedlivou věc v ochranu.

**František Josef m. p.
Stürgkh m. p.**

Jak byla válka vypovězena.

Z Vídně, 23. května. (K. k.) „Wiener Ztg.“ Královský italský velvyslanec dostavil se dnes o půl 4 hod. k ministru vn. a král. domu a zahraničnických záležitostí a odevzdal mu vypovězení války Itálii.

Všeobecná mobilisace vojska a námořnictva v Itálii.

Z Paříže 23. května. K. k. Ag. Havas sděluje z Říma: Král nařídil všeobecnou mobilisaci vojska a námořnictva, jakož i rekvizici všech povozů a zvířat sloužících k dopravě.

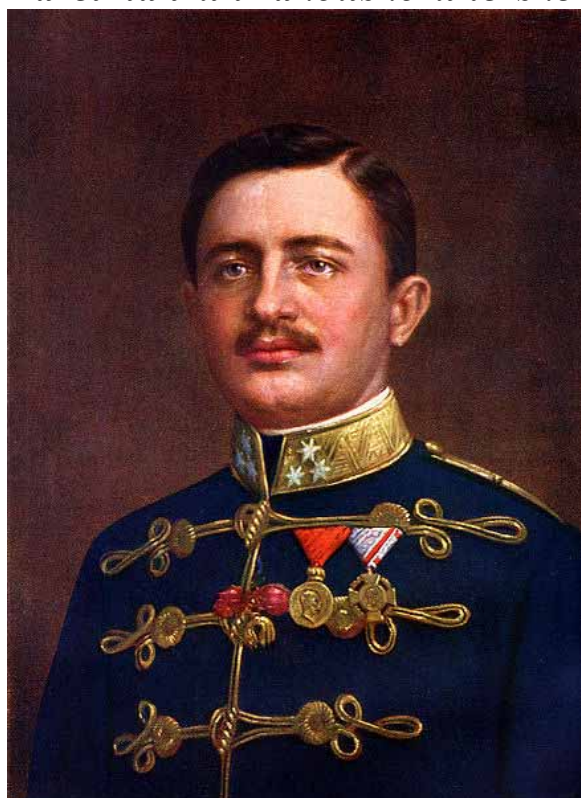
6.8.1915: Tříděn a odveden na vojnu v Praze, vhodný pro pozici

6.8.1915 přidělen: Befestigungsbau direktion Wien – velitelství staveb pevnostního opevňování ve Vídni

Zde zřejmě zformovány jednotky :

K.u.K. Kommando der mobilen, Hochspannungs-Hindernis Anlage

Po smrti císaře Františka Josefa (21. listopadu 1916) nastoupil Karel na trůn rakousko-uherského mocnářství.

Praděda tráví roku 1916 druhé Vánoce na Italské frontě...

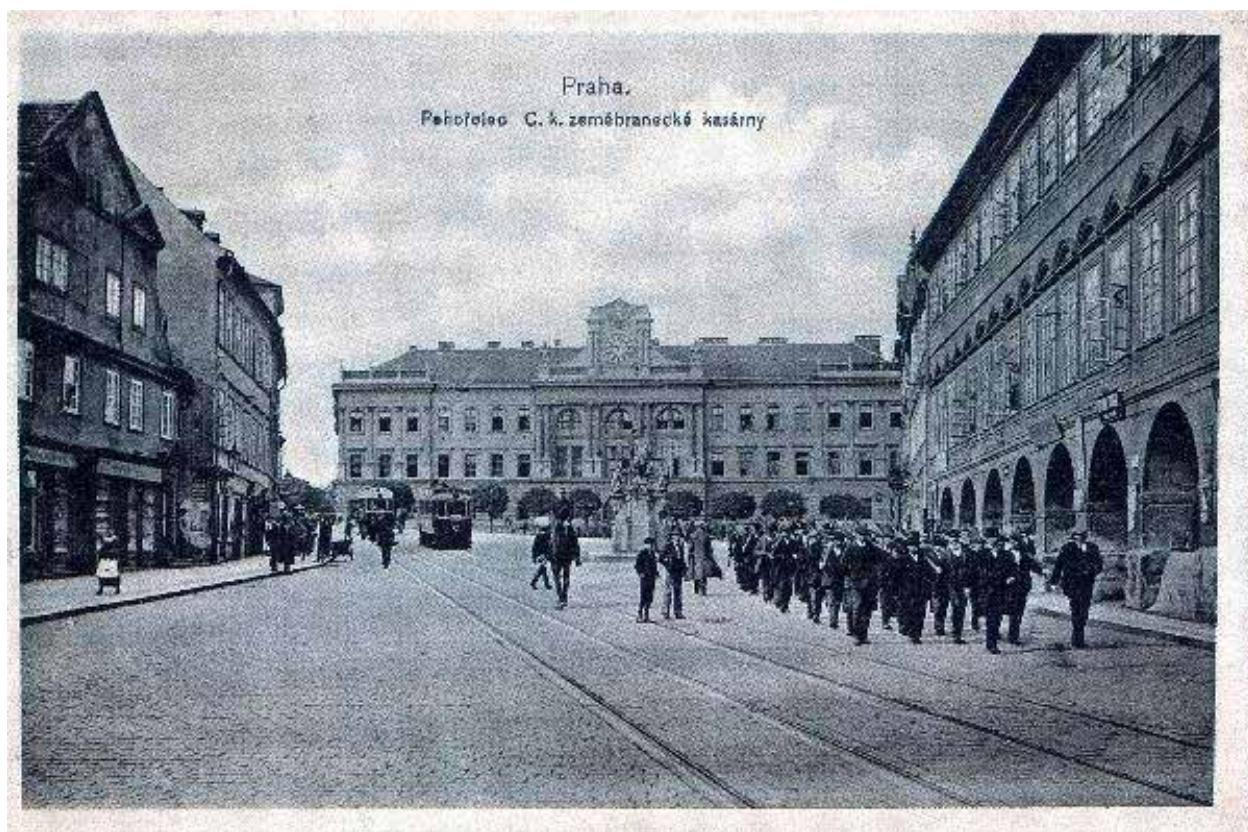

25.2.1917 převeden: z velitelství pevnostního opevňování ve Vídni ke
C. k. Zeměbrannecký pěší pluk č. 8 Pražský. – K.k.LIR Nr.8 Prag
(K. k. Schützen Regiment Nr.8 Prag (C.k.střelecký pluk č. 8))

K. k. Schützen Regiment Nr.8 Prag

**Kasárna C.k. Střeleckého (zeměbraneckého) pluku č. 8 - Praha, Na
Pohořelci**

Pohled kasáren (Hofstallkaserne) v Salzburgu v kterých byl ubytován 8.střelecký (zeměbranecký) pluk v průběhu Velké války.

Zde, objevená Feldpostkarte, na které se nachází můj praděda, šestý zleva v horní řadě.
Fotografie byla nalezena na stránkách K.k.LIR Nr.8, Prag. Zde popsána -
marškumpačka Sch.R. Nr. 8., Solnohrad 1917

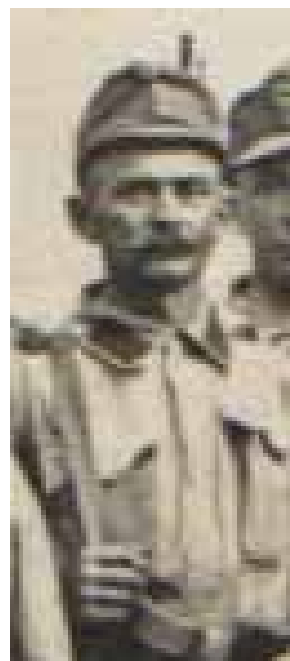
<http://www.kk8lir.com/fotogalerie/dobove-fotografie/pohledy-posta-r-1917/#img0z72-kopie-jpg>

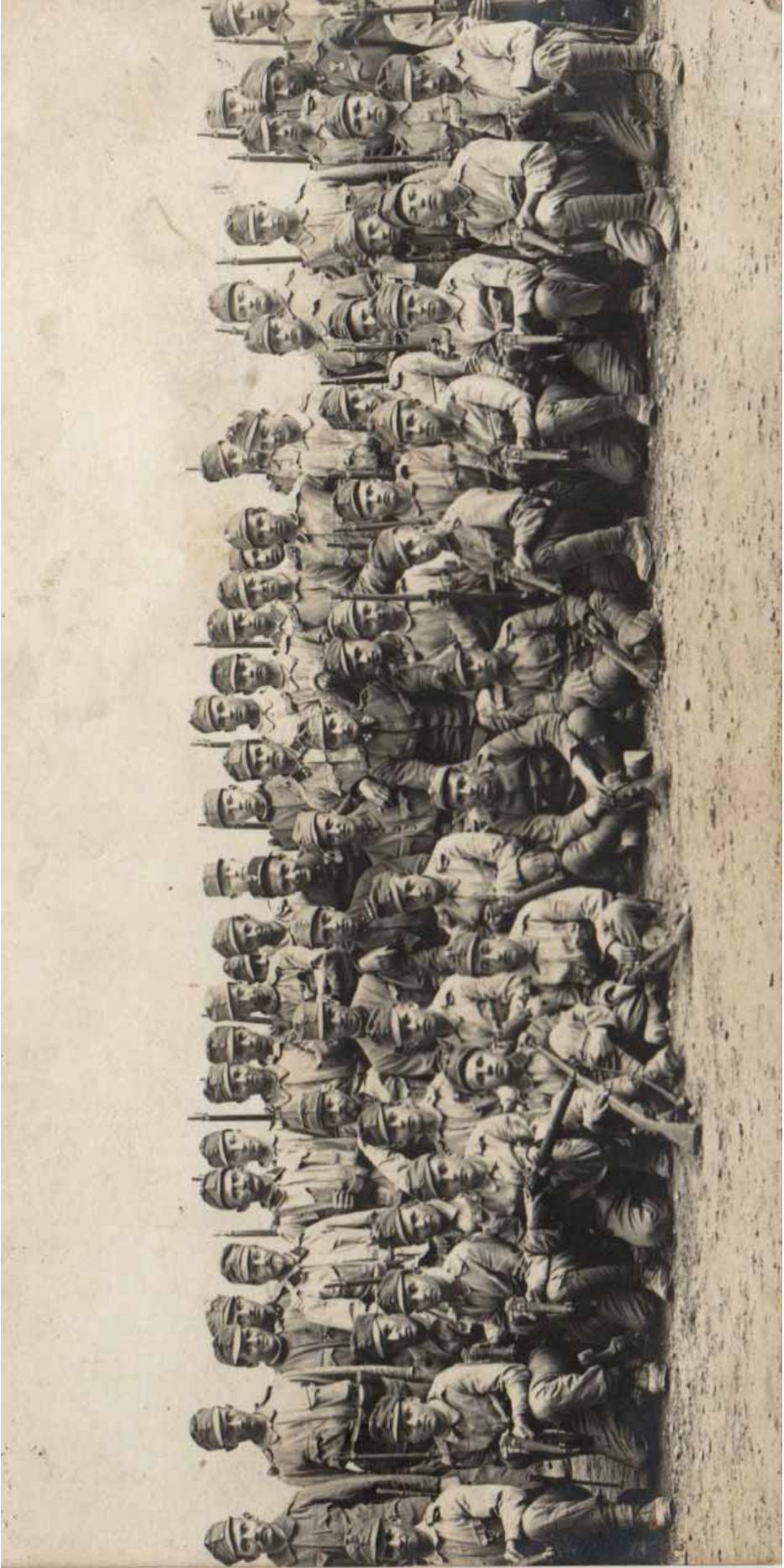
K.k.Schützen Regiment Nr. 8 Prag, Wachkomp., Salzburg 1917.

Druhá strana feldpostkarte, odeslaná dne 30.8.1917 ze Salzburgu do Prahy, vojákem K.k.Sch.R.Nr.8, Prag.

Václav Šindelář

C. k. Střelecký pluk „Pražská“ č. 8 na Soči

Účasti pražské 21. střelecké (zeměbranecké) divize a trpkého osudu, jenž na Soči postihl její 8. střelecký pluk z pražského Pohořelce. - v jedenácté sočské bitvě. V ní se italská 2. armáda gen Capella krátce předtím, od poloviny do konce srpna, pokusila prolomit rakousko-uherskou obranu nedaleko odtud, na náhorní planině Banjšic (asi 20 kilometrů jihovýchodně od Kobaridu). Z tohoto nástupiště pak chtěli Italové proniknout do hloubky rakouského území, což by s jistotou vedlo ke zhroucení celé sočské fronty a ochromení rakousko-uherského protivníka.

K obraně Banjšické planiny byla určena 21. střelecká (do roku 1915 zeměbranecká) divize, jež byla nejsilnějším českým svazkem rakousko-uherské branné moci. Na jaře 1917 představovala úctyhodnou bojovou sílu. Měla se všemi přidělenými a posilovými prostředky 12 střeleckých praporů (asi 7800 střelců), 96 kulometů, 8 pěchotních děl, 26 dělostřeleckých baterií (156 hlavních), 25 minometných čet (50 hlavních) a 4 světlotmetné čety. Celkový stav živých dosahoval téměř 33000 osob a 7000 koní. Měla nejen své vlastní polní pekárny a jatky, ale i kompletní vybavení ke stavbě válcovaných cest.

Divize byla odvolána z východní fronty od ukrajinské řeky Dněstru; její první železniční transporty dorazily 4. června 1917 do slovinské Kněže. Odtud pochodovaly její pluky k frontě, kde zaujala obranu podél východního břehu Soči od Desklí k Logu. V tomto 13 kilometrů širokém pásmu mohla divize vytvořit jen řídkou obranu z plzeňského 7. a píseckého 28. střeleckého pluku za řekou. Bližší zálohu tvořil pražský 8. střelecký pluk na Bělo brdu (k. 715), v hloubce pak chebský 6. střelecký pluk Cheb na výšinách Jeleniku a Golku, kde se též rozvinula většina dělostřelectva.

Divize se tak ocitla na směru italského hlavního úderu, jímž Comando Supremo hodlalo prolomit rakousko-uherskou frontu a proniknout přes náhorní planinu Banjšic a Trnovski Gozd do hloubky monarchie. Pro první úder měl Capello k dispozici (mimo podpory záložních sil) 19 pěších divizí, 850 dělostřeleckých hlavních a četnou leteckou podporu.

Začátkem srpna 1917, po dvouměsíčním klidu, oznámila sílicí italská dělostřelecká palba, doprovázená leteckým bombardováním začátek, 11. sočské bitvy. Do 12. 8. se bití dělostřelectva stupňovalo do hrozivého inferna. Pozice střelců na předním okraji obrany u řeky se ocitly v troskách, ztráty narůstaly a spojení s velitelstvími brigád a divize bylo zničeno.

V noci z 19. na 20. 8. nastoupila do útoku italská pěchota, která překonala řeku po mostě u Kanalu a na dalších válečných přechodech. Její první náraz u Logu a Desklí byl veden na písecký 28. střelecký pluk, jemuž se dařilo držet obranná postavení i ráno 20. srpna. Jemu na pomoc poslal zastupující velitel divize, generálmajor Haas záložní pražský 8. střelecký pluk. Promeškal však noční dobu, a tak pluk sestupující od Kanalského Vrhu v denním světle a bez zabezpečení, se stal snadným cílem italského dělostřelectva. Než sestoupily jeho pochodové proudy z holých svahů k řece, byl téměř zdecimován.

Přechodně se poté podařilo zastavit italskou přesilu u Morska, Vrhu a Belo Brda. Vzhledem ke značným ztrátám byla obrana divize tvořena improvizovanými opěrnými body a ohnisky, ze zbývajících sil, těžce postižených jednotek. Za vytrvalé italské dělostřelecké palby, pokrývající nyní celé Banjšice, tak zaujaly zbytky střeleckých pluků 8 a 28 obranné

postavení nad údolím Avčeku. Do bojů byla zasazena poslední záloha – chebský 6. střelecký pluk.

Dne 21. srpna nastala krize obrany na celém úseku. Za gigantickým palebným valem se na obránce valily vlny italské pěchoty. Na bojišti vládla neuvěřitelná vřava, viditelnost se ve sloupech dýmu a zvířeného prachu měřila na desítky metrů. Prořídle jednotky bojovaly bez spojení a vzájemného dotyku, docházelo střelivo a ruční granáty. Italské síly se tlačily k dominantě Jeleniku; přesto střelci jejich postup v ústupových bojích houževnatě odráželi, navzdory dalším hrozivým ztrátám. V dalším dni však padl Jelenik i Golek a ústup celé rakousko-uherské sestavy poté pokračoval v nepřetržitém bití italského velkorážového dělostřelectva.

Za této situace zamýšlelo rakousko-uherské velení planinu Banjšic vyklidit. Avšak mezitím, 25. srpna, úderná síla italského útoku ochabla, dostavilo se vyčerpání sil a nedostatek munice. Italský postup se zastavil a Capellovy jednotky začaly přecházet do obrany. To umožnilo vyvést těžce postiženou 21. střeleckou divizi z boje do zálohy a uspořádání k Čepovanu. Byl to prakticky již stín dřívějšího tělesa, početní stavy klesly na minimum, u většiny rot zůstaly jen hloučky střelců.

Svůj úkol však zeměbranci pražské divize splnili. Protivník byl zastaven, aniž dosáhl svého cíle – průniku do rakouského vnitrozemí. Jedenáctá sočská bitva byla k tomu poslední příležitostí, jíž ani s nespočetnými sil a za dělostřelecké palby, která si v ničem nezdala s boji u Verdunu, nedovedl využít. Strategická iniciativa tak přešla na rakousko-uherskou stranu.

Jednadvacátá střelecká divize se po doplnění svých početních stavů již postupu k Piavě nezúčastnila. Byla krátce po zahájení rakousko-uherské ofenzivy přesunuta do jižních Tyrol, kde byla po celou zimu zasazena do nových vysokohorských bojů. Na italské Planině sedmi obcí, u Asiaga, se střelci nyní bili ve sněhových přívalech o vrcholy téměř dvoutisícových hřbetů. Do ukončení války bylo daleko a smrt byla stále všude kolem.

11. bitva na Soči (18. 8. až 12. 9. 1917)

V rámci příprav na bitvu shromáždilo italské velení 46 divizí, 2 400 děl (z toho část s britskými a francouzskými obsluhami) a 1 700 minometů. V průběhu bojů pak přisunuli dalších 5 divizí a 1 200 děl. Proti nim mohla rakousko-uherská armáda postavit pouze 29 divizí, 1 434 děl a 112 minometů. Italské síly udeřily ve dvou směrech – na severu na planinu Banjšica (Altopiano della Bainsizza), na jihu tradičně směrem na Terst. Planinu Banjšica se jim podařilo dobýt a udržet, v dalším (poněkud nerealisticky plánovaném) postupu do nitra habsburské monarchie jim však zabránily rakousko-uherské protiútoky. Na jižním směru italské jednotky dosáhly malých územních zisků, rakousko-uherské protiútoky je však nejen zastavily, ale posléze i zatlačily zpátky. Italské ztráty dosáhly počtu 166 000 padlých, raněných a zajatých, Rakušané přišli o 105 000 mužů...

Zde další popis 11 bitvy na Soči.....

.....v jedenácté bitvě se ještě jednou Cadorna a pokusil prorazit, ale bitva už jenom opakovala ty předchozí a ohromné ztráty se ukázaly jako zbytečné. Dělostřelecká příprava, která tentokrát trvala deset dní bila do Rakouských pozic v prostoru Avče a Kanalu na jejichž vrcholcích formovali řídkou obranu vojáci střeleckých pluků 7. Plzeňského a 28. Píseckého. Jako záloha jim zde sloužila jednotka pražského 8 střeleckého pluku.

Z 19. na 20. srpna nastoupila do útoku italská pěchota a v prostoru Kanalu překročila řeku Soču. Obránci se okamžitě ocitli v kritické situaci a sotva přestala Čechy decimovat dělostřelecká palba, začaly se na ně hrnout husté pěchotní sledy. Písecký pluk udržel postavení za velkých ztrát až do té doby, než mu přišla na pomoc záloha pražského 8. střeleckého. Tento pluk však začal sestupovat do Kanalského vrchu, za bílého dne, což umožnilo italskému dělostřelectvu smést ho přesnou palbou z povrchu země. Zbytek obrany se rozpadal do menších bránicích se opěrných bodů a ohnisek odporu. Po dobu pěti dní, tyto malé hrstky vojáků, bránily třináctikilometrový úsek v naprostém chaosu, bez spojení, zásob a střeliva. Bojovali za neustálého odrážení mohutných vln Italů. Obrana začala povážlivě praskat a povolovat, a ve chvíli, kdy už scházela opravdu jen málo k proražení. 25. srpna se stalo něco nepředpokládaného. Italská vojska se začala pro naprostou vyčerpanost stahovat a přešla do vlastní obrany. Češi dokázali i za cenu úplného vlastního zničení udržet a totálně vyčerpat mnohdy až patnáctinásobnou přesilu útočníka

Divočí řeka, bláznivá ženka,
zelené oči má.
Silnice běží, běloučká, tenká.
Občas zahřímá.
Šrapnelu obléček bílý,
na chvíli zviděl tvé oči:
ne, tebe nezabili
na březích Soči...

(Frída Šrámek, básník a voják sočské fronty)

K. k. Schützen Regiment Nr.8 Prag na Italské frontě 11. bitva na Soči 20.8.1917 – přepis deníků

.....Pluk rozložen ve vesnici Měřinje Humarje u vrchu. Dne 12.června 1917obsazeny posice na Jeleniku *788. pluk zálohou severního úseku – podléhá velení generálu Gottlichovi. Velením celého úseku jest generál pěchoty Lukáš (24.sbor). dvě setniny III. Praporu pracují na posici, jiné setniny cvičí se v boji v Krasu, házení ručních granátů, střelením do terče na 100+. V Dolinách letecká činnost. Míří se z 30,5cm děla z Humarii. Uspořádáno zásobování vodou pomocí elektrického čerpadla. Dne 25. června 1917 zesílen pluk dvěma pochodovými setninami (12 důstojníků a 376 mužů).

Velitelem I. praporu byl mjr. Niessner od 28 střel. Pl. Velitelem II. Praporu byl pdp.Kučera, III. Praporu podpl. Souleitner. Velení divize přejímá po generálu Podhájském generál Hilus (dne 9. července 1917). Denně jeden prapor komandován na práce do přední pozice k 28střel. Pl. Dne 31. července dělostřelecké boje, hlavně směrem od hory Kuk *611 se stupňující jest pozorovat zvýšenou činnost letců (vrhání bomb v Čepovaných).

Vyživovací poměry: Neutěšené. Nedostatek chleba a příkrmů, jen masité a kávové konzervy. Též nouze o vodu, píci pro koně (krmení listím).

Noční opevňovací práce v předních posicích vysiluje mužstvo. Přes intervenci u divize nařídil brigádník generál Grossmann delší pracovní dobu.

Boje dne 19.srpna 1917: ve 3 hodiny ráno poplach. Nařízeno: 5 setnin obsadí sedlo vrchu, ½ 7 setn, ku brig. Velitelství ½ 7 setn. Kopec *716 – II a III. Prapor severně od Vrchu. Stanov brigády *716. brigádním rozkazem nařízeno zahnat Italy z dobytého úseku Boduč – Loga. Ve 4 hodiny 45 minut III. Prapor dosáhl čáry *675*383, II. Prapor *555*396. Za tohoto boje padli: por.Bauer, Fiser, prap.Ruckl, Kučera, ranění prapor. Janko, Welt, Černý, Šťastný, Mayer, por.Kocourek, Zitko, Kafka a důst. Zástupce Bezuška.

V 7 hod. večer vzali Italové první postavení. Ustoupili jsme k *716, kde shromáždil se zbytek pluku asi 3 setniny, které byly zesíleny 6 setninami pěšího pluku č. 47 a prapor střeleckého pluku č. 6. posílen útočil pluk 20.8.1917 v 6 hod. ráno za bubnové palby na Italské nové opevnění. Italové zahájili protiútok. Naše oddíly ustoupily a v 11 hod. dopol. Započal všeobecný ústup přes Vrch do posic v Humarje. Za ústupu zajat ppl.Kučera. Za boje vyznamenal se ndp.Rossina, který s první setninou, přes celou noc, aniž dostal posily držel *645.

Postavení Humarje: Utvořeny 2 úseky. Pravý až po údolí Avček 8.střel. pluk) vlevo západně do Humarje (pěš.pl.č.77). Zbytek střel pluku č.28 *718. Plukovní vozatajstvo v Čepovaných. Dle výpovědi italských zajatců, stáli proti vlastnímu úseku 3 italské brigády (pěš.pl. 258 – 278 a Alpini) – Dne 23.srpna 1917 vystřídán pluk 4. bos.herceg. praporem a vzat zpět, za zálohu do Bukovců. Pochod přes Čeprovany do Lokve, kde v severovýchodní části lesa rozložen tábor.

Stav pluku po boji: Stav pluku 25/8 1917 62 důstojníků, 4 vyš. Poddůstojníci, 549 mužů, 14 kulometů, 1 dělo, 42 běžných koní, 81 soumarů. Ztráty 6 mrtvých důstojníků, 25 raněných, 11 nemocných, 11 zajatých. Mužstvo 59 mrtvých, 768 raněných, 246 nemocných, 662 zajatých.

Vyšetřování pluku: Dle zápisků plukovníka Zdeňka, nařízeno proti němu řízení, že nekonal svou povinnost, a že mužstvo utíkalo z boje.

Ujímaní se pluku: Divisionář plukovník Haus se ujímá pluku.

Stav pluku 30.srpna 1917: příchodem pochodových praporů za setnin zesílen pluk na 92 důstojníků, 4 vyšší poddůstojníci, 2921 mužů, 38 jízdních koní, 47 těžkých a 113 lehkých koní a 172 soumarů. Záloze zůstal pluk až do 13.9.1917, kdy převzal posici pěšího pluku č. 90

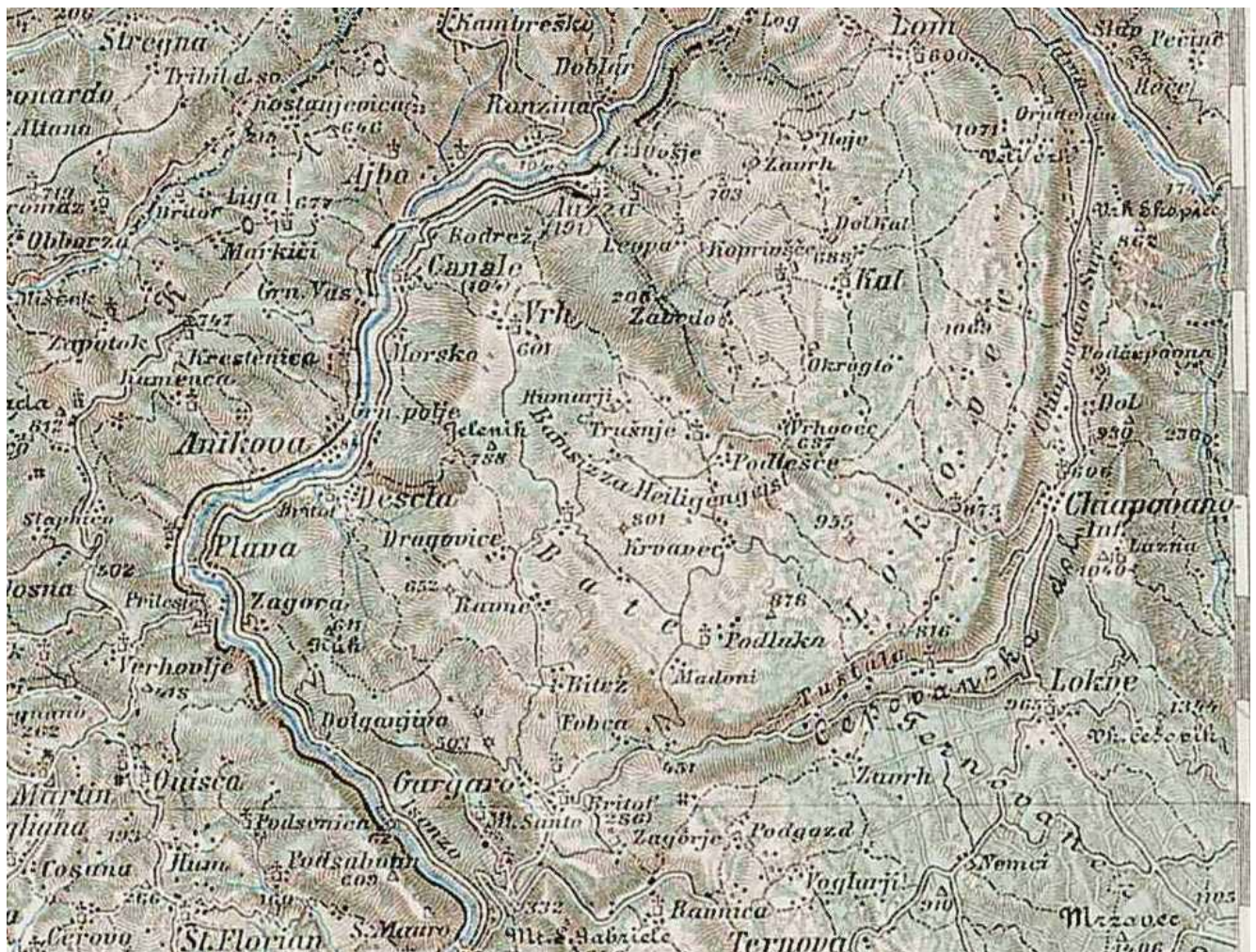
a č. 78. záloha pluku (III. Prapor) u vrchu Volníku. I prapor určen, co záloha 2. horské brigády mezi *799-873-862.

Nový úkol: dne 5.9.1917 v 6. hod. ráno útočí Italové za bubnové palby, hlavně na II. Prapor, III. Prapor hlásí, že nemá zálohy. Dán rozkaz III. Praporu ku pomoci II. Praporu. Italové zmocnili se první linie. Dán rozkaz k protiútoku – linie dobytá zpět, až na dva výběžky. Ve 3 hod. odpoledne přispěchali jako posila 2 prapory 6. honvédského pluku. Dne 16.9.1917 útočí Italové na *895. 17.9.1917 boj ochabl, posice zůstala nezměněna. 19.9.1917 shromáždil se pluk u Lokve.

Ztráty. Za posledních bojů byly ztráty. Důstojníci 3 mrtvi, 12 raněno, 11 zajato. Mužstvo 58 mrtvých, 334 raněných, 555 zajatých.

Pluk do zálohy. Dne 21.září 1917 nastoupen odchod pluku ráno v 9 hod. 30 min. přes Prednieja – Pestia – Intel – Ptače – sv. Daniel do Tomaje, kamž dorazil 30.září 1917 ve 2 hod. 30 min. v noci jako armádní záloha skupiny maršálka Borojeviče.

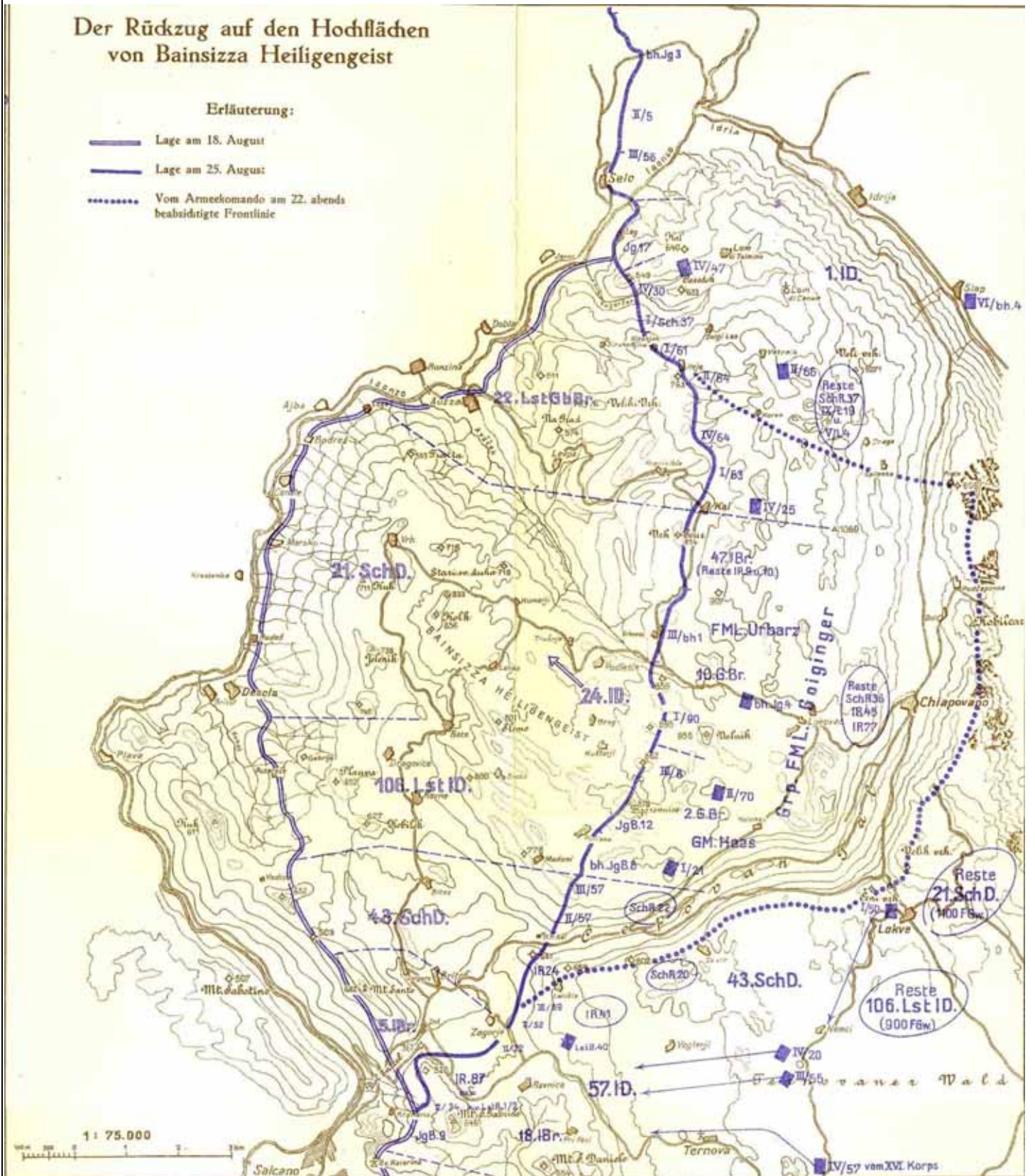
Obvinění pluku: Pluk znovu obviněn, že nekonal svou povinnost, Podáno obnažení. Polní maršálek, velitel armády Borojevič zamýšlel pluk rozpustit, neboť vinu za posledních bojů svalovali velitelé (na P. generál Lukáš) na pluk.

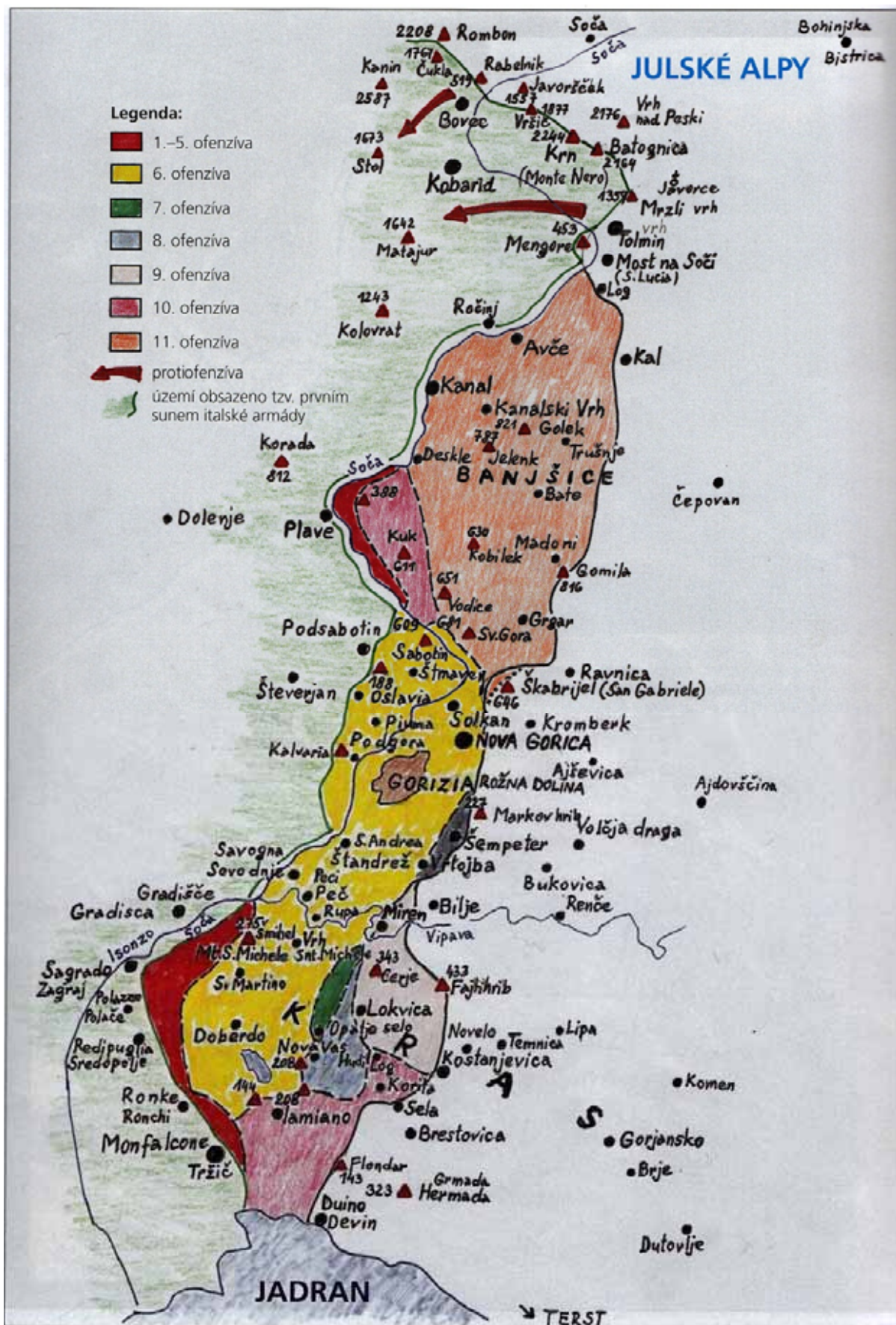

Der Rückzug auf den Hochflächen von Bainsizza Heiligengeist

Erläuterung:

- Lage am 18. August
- Lage am 25. August
- Vom Armeekommando am 22. abends beabsichtigte Frontlinie

Italské územní zisky v jedenácti bitvách na Soči

Z knihy Jozefa Vričana - Po zapadlých stopách českých vojáků

Hlavní trasy

- 1 Log pod Mangartom
- 2 Ravelnik
- 3 Planina Golobar a Javoršček
- 4 Soča
- 5 Krn
- 6 Mrzli vrh
- 7 Javorca
- 8 Mengore
- 9 Banjšice
- 10 Škabrijel
- 11 Monte San Michele
- 12 Lokvica
- 13 Ternica
- 14 Nova vas
- 15 Iamiano - Arupacupa
- 16 San Giovanni - Medeazza
- 17 Hermada

Další doporučené trasy a zajímavá místa

- 18 Pevnosti Kluže a Hermann
- 19 Humčič
- 20 Matajur
- 21 Kolovrat - Na gradu
- 22 Sabotin

Muzea zaměřená na období 1. světové války

- ▲ Kobarid - muzeum
- ▲ Sveta Gora - muzeum
- ▲ Gorizia - muzeum
- ▲ Redipuglia - muzeum

K. k. Schützen Regiment Nr.8 Prag na Tyrolské frontě

Odjezd na Tyrolskou frontu: Dne 29. října 1917 nařizeno 21 divizi jejímž článkem byl pluk, odjezd do Tyrol. První transport odjížděl ještě téhož dne. Cesta vedla přes sv. Petr – Lublaň – Maribor – Belovec – Vilach – Frauzeusfeste – Trydent – Mettazelo – Aldeno kamž divize (pluk) dorazil dne 1. listopadu 1917. Wezzena – Assiago – Monte Sisemol (12. listopadu 1917) přes Assiago rozvinuté linie u vila „Rose“.

Dobití Sisemolu: 8 střel. Pluk útočil – II. prapor částí na Sisemol, společně se III praporem a 6. prosince dobyt úplně, III. prapor v první linii, II. V, záloze a posice udrženy do konce prosince.

A třetí Vánoce v roce 1917 strávil praděda na Itálii Tyrolské frontě u Monte Sisemol

Pluk na zotavenou: Odchod do Terlana, kde pluk (dva prapory) zůstal na zotavenou do počátku února (cvičilo se, pochody, střelba,) 8. ledna 1918 návštěva císaře Karla (přehlídka).

10. února 1918 nastoupena cesta vlakem přes Bozen – Orient do Caldonazzo. Lanovou drahou odtud, na Rovereto.

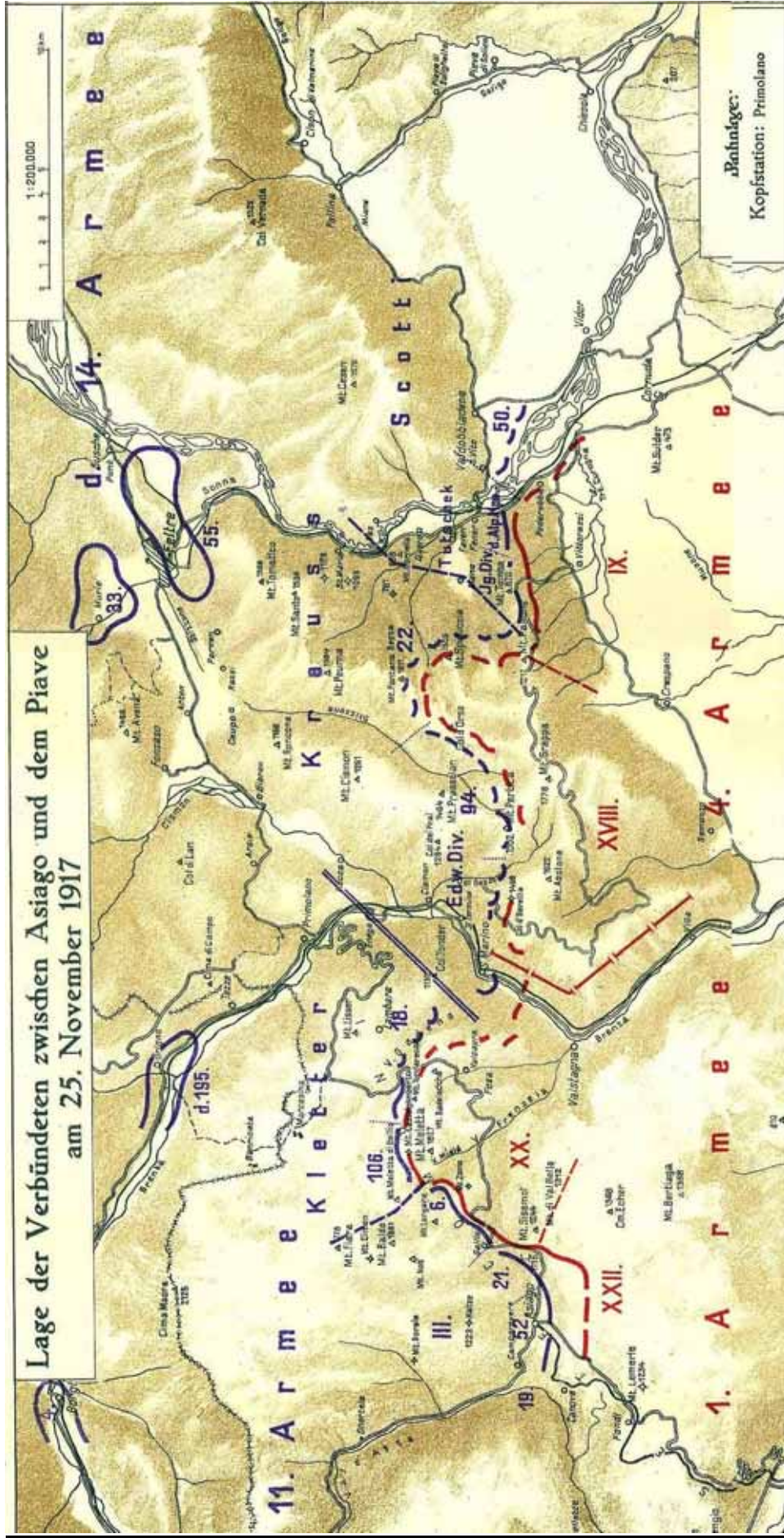
Pochod za bubnové palby: 16.2.1918 za bubnové palby pochod přes N. Vezena a M. Garuavara na M. Sisemol. 21. února 1918, zde vystřídán pluk cizí a obsazeny posice. Z rána v 6 hodin počala bubnová palba, která trvala celkem 6 dnů. Italové útočili, dobyli první posice. II prapor dosazen k zesílení a Italové sami ustoupili. Zde byl raněn velitel ppl. Biboroser a velitelství pluku přejal ppl. Staral.

Vystřídání a odjezd: Po nastalém klidu opravovány a zesíleny posice. Počátkem dubna (1.-10. dubnem) vystřídán pluk honvéd. Plukem a nastoupen pochod zpět přes U. Garmavara – U. Vezena – Rovereto do Iridentu. Zde ubikace v kasárnách a po dvou dnech (15. dubna 1918) odjezd přes Insbruck.....

Tyroľská fronta u Asiaga – Monte Sisemol r. 1917

Lage der Verbündeten zwischen Asiago und dem Piave
am 25. November 1917

Pamětní kniha spolku „Osmáků“ z deníku bývalého velitele C.k Střeleckého pluku č. 8 – Pražského, Generála Jakuba Zdeňka Na Italské frontě:

.....podle pověsti jdeme vstříc velkým útrapám, na Soči má býtíi hotové peklo!

4. června 1917 odjel jsem z Prahy státní drahou přes Brno – Vídeň, 5. června z Vídně jižní drahou přes Štýrský Hradec – Maribor do Lublaně.

V Lublani nevěděli, kde se 8. pluk nalézá, tak jsem se na zdař Bůh 6. června večer pustil přes Woch do Wochyňského Teistrice, tam jsem přenocoval. Pouze náhodou jsem se dozvěděl, že 8. pluk je o stanici dále v Hudajnzůě.

7. června 1917, jel jsem dále a v 11. hod. dopoledne přijel do Hudajuzny. Tam bylo plukovní velitelství III. Prapor a štáb 42 brigády. I. prapor byl v Grahovo, II. Prapor v Zahajca. U brigády jsem svůj příjezd hlásil. Jsme ve Slovinských Alpách, obyvatele Slovinci.

8. června hlásí se podl. Kučera nemocen a odchází do nemocnice, podpl. Sonnleithner převzal II. Prapor.

9. června 1917 ve 3. hod ráno odchází užší pluk. štáb na frontu, přes nádraží sv. Lucie. Prostor sv.Lucie hlavně nádraží a údolí řeky Idrice, byly italskou dělostřelbou úspěšně ostřelovány, proto musely větší oddíly oklikou, přes strmé hory pochodovati, aby se dostaly do Čepovan bez ztrát. 10 června v 6 hod ráno jsme putovali dále přes Čepovany, horskou silnici přes Lokovec na Bainsici , sv. Ducha, do Humarje, kde jsme měli vystřídati 37. domobr. pluk.

Táborové ležení jsme převzali tak, jak stálo a leželo.

V Humariji jsem ubytoval plukovní štáb, technickou setninu, pluk. Vozatajstvo s hudbou a II. Prapor.

V Marčinje a Draga byly ubytováni III. Prapor, dělostřelecký oddíl a osvětlovací oddíl, I. prapor prozatím v Lahka.

12. června 1917 prapor za praporem přišli do tábora a v určených barákách a domech se ubytovaly. Setník Jindra onemocněl horskou nemocí – závratě, odchází do nemocnice.

I. prapor jest přemístěn do ležení pod horou Jelenik

13. června v 6.50m. večer krouží italský letec nad Humarji. Asi za 20. minut v 7.hod. 15 minut večer zarachotila italská dělopalba a první granát padl mezi mužstvo 7. setniny a zabil 4. mže i kuchaře setniny a 4 muže zranil. To byla naše první krev na Sočské frontě.

14. června 1917 odchází velitel technické setniny nadporučík Mrňák –Vídeňák, Němec do nemocnice, na jeho místo nastoupil nadpor. Freyburg. Pluk jest záloha úseku sever II.a. generál Gottlicher velitelství sboru generál Pěchoty Lukáš.

Na rozkaz k poplachu se má pluk shromáždit u Rawne.

Pro vybudování obranné čáry II.-c., jest přidělen domobranecký poručík inž. Torek, dvě setniny 8. pluku každý den pracují severozápadně Humarije na opevnění.

19-21 června je velký nedostatek vody, musí se donášeti z údolí Avček as 300 metrů hlubokého. Italové to vyzozorovali a teď denně pramen odstřelují.

Spojení s I. praporem 8. pluku pod horou Jelenik se udržuje řetězem běžců. Dnes bylo na slunci +40R čili +50st.C, večer +15R, ráno +14R.

25. června přišli další dvě pochodové setniny a byly hned na jednotlivé prapory rozděleny. Každá setnina má nyní bojový stav 152 mužů.

29 června 1917 v 6. hod ráno přehlížel generál Lukáš pluk, předvedli jsme mu boj v Krasu. Nebyl spokojen, chtěl mít hezký obrázek, tak jak v době míru se generálům předváděl. Sotva odešel, spustili Italové kanonádu na cvičiště – škoda, že ne dříve, byli bychom poznali, jaký je hrdina.

2. července 1917 byla u Brigádyra porada. Posíláme 5% mužstva na žňovou dovolenou.

Podpluk. Kučera se vrátil z nemocnice a převzal velení II. Praporu, podpl. Sonnleithuer III. praporu. Setník Seugreis přidělen plukovnímu štábu pro zvláštní služby.

8. července byla v 6. hod. odpoledne u Brigadyra porada. Večer přihnala se velká bouře. V noci od 9.-11. hod. byla ve směru vrchu Kuck velká kanonáda.

Polní kurát DrTh. Skácel odchází do nemocnice, teď to jistě prohrajeme, když zástupce KristaPána nás opouští.

13. července 1917 teď i dopoledne italští letci nad námi krouží.

Ve 3. hodiny odpoledne přehlížel arcivévoda Evžen, vrchní velitel jižní armády, k tomu účelu zvlášť sestavenou setninu 8. pluku u podleské. Přehlídka dopadla dobře, byl spokojen. Mě řekl, že pluku důvěřuje, že svou povinnost vykoná. Po defilé odejel autem.

14. července odjíždí divisionář generál Podhajský do Vídně, byl povolán službou k ministerstvu zeměbrany, velení divise převzal generál Haas.

17. července 1917 cvičení praporu. Nad námi rozpoutal se boj letců. Italské letadlo bylo sestřeleno, vidíme jak padá za italské zákopy.

Major Mladý nemocen, odchází do nemocnice.

26. července 1917, vybuodovali jsme si novou skrytou cestu do ležení Jeleník k I. praporu.

29. července v ½ 12 hod. v poledne přelétli Humarji tři rakouští letci směrem k italské frontě. Major Niessner narukoval k pluku, převzal I. prapor.

31. července 1917 rakouští a italští letci pilně létají. S hora bylo nařízeno, aby velitelé setnin, kteří jsou na dovolené byli telegraficky zpět k pluku povoláni. To se patrně něco pod pokličkou děje. V noci byla na jihu kanonáda – přšelo.

9.-10. srpna 1917 dopoledne i odpoledne italští letci prozkoumávají celé okolí, patrně zamýšlí Italové v nejbližší době proti nám něco podniknout. Podpl. Somilitlmer jest nemocen, odchází do nemocnice, setník Sengseis jej u III. Praporu zastupuje.

14. srpna asi 30 italských letců přeletuje v 7.15 ráno Humarji. V Jeleníku má 4. setnina 2. mrtvé a 3 raněné muže.

17.srpna odstřelují Italové prostor Salika Reg Trušnje uzavírající palbou asi čtyři rány v minutě, zároveň došla zpráva, že Italové útočí v prostoru Vrh – Monte Laute – Vodica. Do večera má pluk ztrát 1 mrtvý a několik raněných, dva koně a kráva zabiti. Jde do tuha.

Právě došlo srpnové povýšení, brigadýr povýšen na generála a já jmenován plukovníkem a zároveň ustanoven definitivním velitelem 8. střel pluku.

18.srpna 1917 je slunečno. Dělostřelba trvá. Italskou dělopalbou jsme doposud utrpěli ztráty. 1 mrtví, 14 raněných, dvě otravy plynem, zabito 5 koní a 1 kráva, 1 kůň raněn. Italové zahájili bubnovou palbu, mají v dělostřelectvu i letectvu velikou převahu.

Italské dělové střely šuměly jako křídla ohromných ptáků a těžce dopadaly do kamenité půdy explose stíhala explozi, granáty, šrapnely, vše rvalo se s ohlušujícím rachotem v naší blízkosti. Mezitím stavějí Italové most přes Soču, dvě italské brigády jej překročují a vrhají se na postavení 28. střel pluku, za účinné podpory své dělostřelby, vrhačů bomb, granátů a palby letců. Posádka opevnění jest také zahalena dýmem, neb oslněna světlem, že nepozoruje d které strany Italové útočí, jest obklíčena a zajata a tak jeden opevněný bod za druhým dobývají Italové. Tak se Italům podařilo 19. srpna 1917 večer po příkrém, opevněnými body opevněném svahu, Dosíci hřebenu, který byl rakouským generálštábem považován za nedobytný.

19. srpna 1917 ve 3 hodiny ráno dává brigadýr rozkaz k poplachu, 5. setnina obsazuje cestu do Vrchu u sedla, půl 7. setniny stanoviště brigády, půl 7 setniny. vrch *716, ostatní mají pohotovost v Humarji. Celý prostor od Humarji až k Vrchu jest v italské bubnové palbě. V 5. hod. ráno nařizuje brigadýr, aby III. Prapor postoupil na stanoviště brigádní zálohy, severně Vrchu. V 10. hod. 25. minut dopoledne následuje II. Prapor a podřizuje se veliteli 28. pluku. I. prapor byl povolán brigadýrem z Jeleníku, do prostoru severně osady Vrh.

Postupuji s pluk. Štábem ku předu za II. Prapor a to tak, že skáčeme od hromady kamení za hromadu kamení, kryjící se tak před dopadnuvšími granáty. Všechny cesty i pěšiny jsou italskou dělopalbou nepřetržitě odstřelovány, mimo cesty samá skála neb skalní prohlubeň, které však jsou naplněny otravnými plyny. Tak mnohý voják našel v těchto trychtýřích svou smrt. Chtěje se před granáty skryti, byl plyny otráven. Na nástupu byl plukovní štáb rozprášen na všechny strany, když mezi nás granát uhořel, u mne zůstal můj sluha a velitel technické setniny poručík Vosátka. Ukryli jsme se v jedné kaverně. Bylo mnoho raněných.

V ½ 2 odpoledne dává brigádýr osobně rozkaz k protiútoky na prostor Odrez – loga kam Italové byli již vnikli – hlavní směr protiútoky měl jít na opěrný bod číslo 12. případný ústup měl být proveden na opěrný bod *716. kdež se nalézá velitelství brigády, s kterým nutno spojení udržovati.

Oddíly v bubnové palbě postupující, přišly do nepořádku, přímé vedení je vyloučeno. I prapor z ležení Jeleníka ještě nepřišel, dostal asi nejasný rozkaz od brigádýra. Pochodoval napřed do Humarije a potom na vrchu *716. tudíž velkou oklikou za velkých ztrát. Doposud je hlášeno 5 mrtvých a 8. raněných důstojníků 8. pluku.

Jak dříve se mohlo předvídat, protiútok ztroskotal, když rakouskou dělopalbou nebyl podporován.

V 7 hod. večer obsadili Italové část hřebenu u hory *675 a zbylé části trosky 8. pluku ustoupily ke kopci *716 asi 250 mužů, zbytek 28. pluku asi 120 mužů ustoupil k Vrh.

Tím skončila první část dvoudenní bitvy na Soči.

Procházím troskami svého pluku a hledím je přes noc dobře ukryti a trochu přivést do pořádku. Důstojníci se hlásí nemocní a chtějí své čety teď opustiti. Jako nemocní se hlásili důstojníci: nadp.Braun, Vrtílek, Stabernak, Lechz, poručík Drzota, Kummer, Davi, Rosar, Trpišovský, Kacourek, Vocílka, praporčík Zorner. Oni s českými jmény byli většinou Vídeňští Němci, -všichni odešli.

V míru chodila tato mládež nalíčená, nakadeřena, navoněna a dělala na promenádě hrdinu, ale v boji u svého mužstva vytrvat a s ním i vše zlé snést, to nedovedla.

Těž velitel praporu major Wiesner a setník Sengseis hlásili se nemocní a odešli do Humarije podpl.Kučera bal na frontě zajat.

Ze zbytků pluku utvořil jsem dvě setniny, velení tohoto půlpraporu převzal nadporučík Miller.

V noci na 20. srpna byla jen slabá italská dělostřelba, stříleli však celou noc.

Mezitím mě došla zpráva, že nadporučík Rosina s 1. setninou 8. pluku ovládá ještě opěrný bod * 645 v pravém boku Italů.

V 1. hod ráno přišli dvě, později opět dvě setniny 77. pluku, - velitel byl setník, hlásil se u mne a podotkl, že na druhé cestě k vrhu postupuje jiný prapor 77. pluku pod velením majora. Velitel pluku zůstal prý však v Humariji.

Mě teď jiného nezbyvalo, když Italové si hověli a na pronásledování zapomněli, abych ke krytí své osoby vydal rozkaz k ústupu.

Učinil jsem tak písemně, aby se nikdo nemohl vymlouvat a příjem si nechal potvrditi.

Rozkaz zněl asi takto: K boji na hřeben Itali obsazený se rozčlení dva prapory 77. pluku v úžlabině severně osady Vrh, směrem na kótu *675, prapor 6. pluku rozvine se k boji severozápadně vrh u 1. setniny 8. pluku nadpor Rosina a oba budou postupovati podél hřebenu do pravého boku Italů. Půlprapor 8. pluku nadpor. Miller bude kryti pravý bok 77. pluku a vyšle četku na cestu do Avčeku pozorování údolí. Rozčlenění k boji musí být provedeno ve 4. hod. ráno a musí se dít v úplné tichosti. Všeobecný postup v 5. hod. ráno.

Rozkaz vydán písemně všem velitelům praporů a 1. setnině 8. pluku. Příjem jest potvrditi veliteli 8. pluku.

Po odeslání zvláštními posly tohoto rozkazu, telefonoval jsem jej také 42. brigádě.

Teď se stalo to, co jsem předvídal, bylo mnoho kuchařů a tak se přesolilo.

O úspěch chtěli se všichni dělit, proto teď vydával rozkazy brigádýr, velitel 77. pluku, konečně já. Ovšem každý nařizoval něco jiného, a tak podvelitelé dělali každý co chtěl na vlastní pěst, odvolávají se na jiný rozkaz toho kterého velitele, jak se jim to právě hodilo do krámu. Za neúspěch nechtěl však nikdo zodpovídati, všichni ale byli vzadu, jen já v bitevní čáře, tedy za případný neúspěch zodpovědný.

Ve 4. hodiny ráno jsem měl ten pocit, že kdybych byl rázně se ujal velení, nedbaje brigádýra a velitele 77. pluku a s těmi silami, které jsem měl připraveny asi 7. setnin a mezi 4. a 5. hodinou na Italy se vrhl, byl bych je překvapil a s hřebenu do údolí sestoupiti přinutil. Byl již největší čas brigádýrovi jsem telefonoval, že liknavosti 77. pluku postup k útoku nebyl zahájen mezi 4. a 5. hodinou, jak bylo určeno, nýbrž až teď po 6. hodině ráno, když již jest světlo, proto že za úspěch neručím.

Teprve k 7. hodině ráno dostal se pohyb 6. setnin 77. pluku a vpravo půl praporu 8. pluku do proudu. Prapor 6. pluku setník Koleierski vůbec se nehnul, ležel a čekal až jak to dopadne. Major 77. pluku také nespěchal, tím byl levý bok útočících šest setnin obnažen. Mezitím postupovalo šest setnin směrem na hřeben kótu *675, zajali na postupu dva italské vojíny od 73. a 74. italského pluku, patrně hlídky. A tak se dostaly do bubnové palby dělostřelectva a do křížového ohně pušek a kulometů, tím útok vázl, byl uveden do nepořádku, a dali se na zpět jelikož podnikl Ital protiútok, a tak kdo nebyl zajat, byl raněn nebo zabit. Půlprapor 8. pluku ještě jakž takž z té vřavy vyvázl a také ustoupil až k Humariji do druhé obranné čáry.

Zatím již brigádýr také se dozvěděl, jak boj dopadl, a že vše ustoupilo, proto nařídil aby druhá obranná čára se obsadila takto. 77. pluk obsadí zákopy vpravo od 77. pluku po obou stranách cesty Humarije Avček.

Tak byl boj jedenácté Sočské bitvy i v této druhé části pro Rakušany nepříznivě rozhodnut.

Velitelé praporů 8. pluku, když jim otrnulo přišli a hlásili se opět k službě. Setník Sengseis převzal úsek vpravo od cesty Humarije – Avček až k svahu údolí Avček, major Iesner vlevo od něho až k 77. pluku. Plukovní děla postavena na kopec *718 u Lužarie.

Italové opět nepronásledují. Proč pak váhají?

21. srpna 1917 ostřelují Italové dělopálbou námi obsazený prostor těžkými granáty.

Přicházejí posily, půl praporu 10. pěš. Pluku sesiluje pravé křídlo 8. pluku až k údolí Avček.

Brigádýr opět rozkazuje jednotlivým oddílům přímo přes hlavu velitele pluku.

Odmítám veškerou zodpovědnost.

Odpoledne ochabuje italská dělopálba, kde by také tolik munice brali, vždyť střílejí již pátý den, ve dne v noci, - že jsme všichni v tom horoucím pekle nezahynuli jest div.

22. srpna 1917 časně ráno přišel 36. střel. Pluk (Rusínský), aby zpět dobyl Italy obsazený vrh *856, což se také brzy na to stalo.

Doposud má pluk 25 důstojníků ztrát, počet mužstva není ještě zjištěn.

Italové postupují jest 8. h. večer, po úspěšné palbě ze strany naší jsou nuceni ustoupit.

Záloha sesiluje obranou čáru. Italský zajatec, mluvil francouzsky, byl prý sklepníkem v Paříži, vypovídal, že odpoledne přišla na bojiště čerstvá italská divise a ta teď útočí.

Záloha rakouského dělostřelectva přišla na pomoc, jenže začíná střílet do našich zad.

23. srpna 1917 v 5. hod ráno přišel 4. bosenský pluk, aby pluk vystřídal v zákopech.

Zbylé části 8. a 28 pluku shromažďuje se u Bucki jako záloha. Pět dní, den a noc jsme v tom Pekle museli vytrvat. Dáváme svazy dopořádku, pluk tvoří prapor s 2. kulometnými oddíly.

V 7. hodin 45. minut večer nastoupil 8. pluk se zbytky 28. pluku zpětný pochod ke kostelu Lokovec, tam jsme měli obdržeti další rozkazy.

28. srpna sedli jsme si o půlnoci tam, kde jsme právě byli a čekali co bude dále. Konečně ve 3. hodiny 30 m. ráno jsme dostali rozkaz ustupovati přes Čepovany do Lokve, kdež máme zůstat jako záloha divise. Italové silnice až do Lokve postupně ostřelovali.

Teprve v 11. hodin jsme přišli do Lokve, cestu kterou lze pohodlně za tři hodiny urazit, potřebovali jsme k tomu 7 ½ hodiny.

Konečně jsme se utábořili v lese jihovýchodně Lokve a tam již zůstali, jenže nás sužovala italská dělopalba a italští letci na nás házeli bomby.

25. srpna 1917 uspořádali jsme své stavy. Bitevní stav čítal 18. důstojníků 3 vyšší poddůstoj. 549 mužů, 14 kulometů, 1. dělo, 42 tažných koní, 87 soumarů.

Ztráty byly: mrtvých 7. důstojníků, 102. mužů, raněných 32 důstojníků, 520. mužů, nemocných 5. důstojníků, 24 mužů, nezvěstných 5. důstojníků, 562 mužů. Celkové ztráty 49. důstojníků, 1208 mužů. Až hrůza na člověka jde, co tu zbytečně krve bylo prolito, pomalu vykrvácíme.

K doplnění stavu přišly odpoledne tři pochodové setniny, přetvořil jsem pluk na dva prapory.

Ještě nebylo přišlé mužstvo do setnin vřazeno, již jsme dostali rozkaz, aby I. prapor se připravil k odchodu jižně Lokovec, tak zas na jatky? Ti mají naspěch!

I. prapor zásobuje se rychle municí a jinými válečnými potřebami a v 10 hod. 45. m večer odchází přes Čepovany na určené místo do Kotonec.

26. srpna 1917 prší. Na celé frontě slyšíme kanonádu. V 11. hodin dopoledne posílám bojový oboz za I. praporem. V 4. hod. odpoledne, právě když bomby lítaly byl jsem volán k brigádýrovi se zástupcem velitele pluku 28., abychom se zodpovídali z neúspěchu bitvy. Hledal se viník za neúspěch durse, 8. pluk měl sloužit za hromosvod, hrozilo mu rozpuštění a zařazení k maďarským plukům.

Bránil jsem se, žádal vyšetření, nebylo prostě svědků, naopak dožadoval jsem pro pluk vyznamenání, za to, že tak dlouho v bubnové palbě vydržel, ač 2/3 stavu měl ztrát a tím zamezil, aby Italové druhou obrannou čáru dobyli. Šlo taky o kůži brigádýrovou, neb on až do **19. srpna** večer sám osobně velel a tu přec nebude tvrdit, že špatně, a že potom 8. pluk s troskami až do 23. srpna vydržel, nemůže mu nikdo jako špatný čin vytýkati. Brigádýr nahlédl, že bude nejlépe, když to vše uzná a podle toho nahoru zprávu podá.

Zástupce 28. pluku se podobně hájil jako já.

Odpověď na to byla jedna zlatá medaile pro udatnost, první zlatá, která byla pluku udělena..

Tím byla žádost 8. střel. pluku prozatím vyřízena a nebezpečí rozpuštění pluku zažehnáno.

28. srpna 1917 italští letci nás teď každý den navštěvují. Odpoledne přišla setnina 29. pochod praporu, samí Němci, utvořil jsem z ní 9. setninu. Večer přišel pak XXX. Pochodový prapor as. 700 mužů nedostatečně vycvičených.

Byla utvořena ještě 10. a 11. setnina a zbytek rozdělen mezi I a II prapor.

29. srpna citelné chladno. – procházejí Lokvou oddíly pěších pluků 4. 84 9. 45 k doplnění 24. pěší divise. Přišel k pluku polní kurát Vrána ze Strážnice na Moravě, na místo churavého p. kur. Dr.thel. Skácela.

30. srpna 1917. odpoledne došel rozkaz za soumraku se odebrati k vrchu * 830 jižně Lokve a jako záloha sboru. V 8. hod. večer odešel II. Půl hodiny za ním III. Prapor. Noc byla jasná, v 11. hod. v noci jsme byli na místě. Velitelem sboru jest nyní generál Goiginger.

Na vyšších místech nastaly změny. Úseku IIa velí nyní generál Schonburg.

1. září 1917 utábořili jsme se v dolíku za vrchem * 830 chráněni před italskou dělopalbou.

Doposud známé ztráty od 17. -31.8. 1917 jsou:

	<i>Mrtvých:</i>	<i>Raněných:</i>	<i>Nezvěstných:</i>	<i>Nemocných:</i>
<i>Důstojníků:</i>	6.	25.	11.	11.
<i>Vyšších poddůstoj:</i>	-	2.	4.	-
<i>Mužstvo:</i>	59.	708	666	249

CELKEM: 53 důstojn. 6 vyšších podrůst. 1679 mužů.

Po zařazení sedm pochodových setnin má nyní pluk celkový stav: 92 důstoj. 4. vyšší poddůstj., 2921 mužů – 3017 dohromady.

38 jezdeckých, 47 tažných, 113 lehkých koní, 173 soumarů – 370 koní.

Podle národnosti bylo u pluku 60% Čechů, 20% Němců, 14% Poláků, 5% Rusínů, 1% ostatních (Maďaři, Slovinci, Bosňáci, Chorvat). 24. důstojníků neovládá českou řeč.

2. září 1917 brigadýr odešel na dovolenou, jeho zástupcem jsem já, prozatím však řídí 41. a 42. střelecké brigády, brigadýr plukovník Schwauda. Pobočník pluku setník Ylattu odchází na dovolenou, zastupuje jej nadpor. Freyburg. Záložní setník Fischer. Slovinec, narukoval a převzal III. Prapor, I. praporu velí major Wiesner, II. Setník Segseis. Polovina důstojníků jsou Němci

5. září 1917 přišel do ležení generál Lukáš, obeznámil se s poměry u pluku.

8. září 1917 ve 4. hodiny 15. min ráno, opět nás Italové ostřelují těžkou dělopalbou. V 5. hod. odpoledne letělo 13 rakouských letců na západ, teď i oni častěji se ukazují ve skupinách.

9. září byl I. prapor horské brigádě podřízen a ta ho hned posunula do lesa u Kolonec jako zálohu brigády. Setník Seugseis hlásí se nemocen a odchází, II. Prapor převzal nadpor. Rossina. Na dřívější stanoviště I. praporu odchází II. Prapor. Nějak podezřele nás strkají dopředu, až neočekávaně budeme zas v zákopech.

Boj na frontě, jižně od nás, trvá den a noc, hlavně o vrh Monte Santo se bojuje, denně přichází z ruky do ruky. Dopadají tam granáty Italů i Rakušanů rozvířují takový prach a kouř, jakoby celá hora hořela.

12. září 1917 přišel k mému úžasu, rozkaz aby pluk v zákopech vystřídal dosavadní posádku. Odvolávám se na své hlášení učiněné generálovi Lukášovi. On nám to nařídil jako naschvál. Odmítám veškerou zodpovědnost.

Boje o Monte Santo neustávají.

13. září 1917 I. a II. Prapor vystřídal v zákopech 90. pěší pluk a třetí prapor 8. pěš. Pluku v prostoru východně Breg – Kuščariji. III. Prapor je zálohou v lese za středem jižně hory Volník *955.

14. září sotva jsme se uvelebili, podnikli Italové 15/9 v 6. hod ráno prudký útok na zákopy, jdouce podporování vrhači min, bomb, letci, bubnovou a uzavírající palbou, která dosahuje až k stanovišti brigády. Plukovní záloha má pohotovost. Doprava munice, stravy atd. bubnovou palbou přerušena. Konečně odvážil se poddůstojník podběhnout bubnovou palbu a dostat se k I. praporu. Podařilo se mu to, I. prapor hlásí, že pevně drží své zákopy, veškeré zálohy praporu sesílily zákopy, žádá o posilu. Posílám na pomoc III. Prapor a jako záloha přichází II. Prapor 28. pluku. Prapor nalézá se sice v urputném boji s Italy, jeden okamžik přiblížili se až k zákopům, byli však přikvapivši zálohou zpět vrženi. Všechny hlavní zákopy jsou v držení prvního praporu. Jen nízký výběžek, as 50 kroků do italských zákopů vklíněný a ze třech stran ostřelovaný. Italové obsadili, když posádku zaskočili a do zajetí vzali. Hlásím to divisi, ta rozkazuje výběžek zpět dobýt. Proč to, tj. šilenství, jsme rádi, že jsme jej pozbyli a teď se máme o něj zas rvát, je as 30 metrů níže položen a není k uhájení pro křížový oheň ze tří stran. Teď jsou Italové v nevýhodě, poněvadž je z boku můžeme odstřelovat.

Divise nám dává k dispozici první prapor 28. pl. ku provedení protiútoků.

7. střel pl. jest poslán na dřívější stanoviště 28. pluku jako záloha za středem 42. brigády u kopce *835.

Ve 3. hodiny odpoledne přišly dva prapory 6. honvédského pluku.

Večer uhodil granát do sýpky a zabil tam všechny nalézající se vojáky.

Nyní rozdělila divise úsek na dvě části, úsek II. Praporu 8. pluku byl podřízen mě, úsek I. praporu 8. pluku byl podřízen plukovníkovi Hessovi 7. pluku.

16. září 1917 v noci se hlásí pluk Hess nemocen, a tak přebírám velení já vše. Velím teď třem plukům 7, 8, a 28. střel. pluk.

V ½ 5. hod. ráno Italové opět naše stanoviště ostřelují. – ***U pluku jsou hlášeny ztráty: 36 důstojníků a 1100 mužů. – To zas vypadáme?***

V poledne Italové opět útočí, tentokráte na úsek II. praporu kopce *895, byli odraženi, pouze výběžek, podobný tomu u I. praporu jsme jim přenechali, byl ze třech stran ostřelován.

Domobranecký 6. pluk honvédů vysílá setninu k vrchu *862 jako zálohu.

Major Wiesner převzal po plukovníkovi Hessovi velení pluku č. 7.

Boj ustal, svazy byly uspořádány, přeskupení oddílů provedeno. Večer přišel brigádýr horské brigády, plukovník Hájek a převzal velení úseku. Velitel 6. honv. Pluku pluk. Pomersheim převzal úsek I. praporu 8. pluku a obsadil jej svými oddíly, podúsek II. prap a 28. střel. pluku. Zůstaly ještě pod mým velením.

18. září v ½ 1. hod. v noci byl I. prapor v zákopech vystřídán, v tu samou dobu útočili Italové na podúsek podpluk. Schreiberera, byli však odraženi. Na to hned měla útočná setnina přejít k útoku a Italům výběžek vzíti.

V 8. hodin dopoledne předal jsem celý úsek brigádýrovi pluk Hájkovi, nařídil, aby brigáda se schromáždila za horou *914 a odešel jsem na své dřívější stanoviště, prapory 8. pluku následovaly.

Pro opětné veliké ztráty byl pluk znovu přeskupen. I. prapor rozdělen na II. a III. Prapor, bojový stav 980 mužů.

Odpoledne odešel štáb 42. brigády a 8. pluk do Lokve, kdež se měla brigáda shromáždit.

19. září 1917 utábořili jsme se v lese jihovýchodně Lokve. Odpoledne přišla setnina 34. pochodového praporu 1 důstojník, 105 mužů a byla na setniny rozdělena.

20. září 1917 došlo nařízení, aby brigáda se posunula na jih jako armádní záloha.

Odeslali jsme napřed ubytovací oddíly a 21. září v ½ 10 hod. dopol. Daly se prapory 8. pluku v půlhodinových mezerách na pochod Trnovauským lesem přes cestu, sv. Kříž, do Hrib-Plače a tam v 7. hodin večer došly V Predineji byl odpočinek. Tady jsme se dověděli, že divisionář gener. Haas z fronty odešel a na jeho místo byl opět generál Podhajský z Vídně povolán telegraficky. – Také generál Lukáš byl prý odvolán 22. září 1917 v 9. hod. odpoledne šly ubytovací oddíly 8. pluku do Tomaje, kde 8. střel. pluk se měl shromáždit k delšímu pobytu.

V 5. hod. odpoledne následovaly prapory přes sv. David a do Tomaje přišly 23. září ve 1/3 3. hod. ráno.

Štáb 42. brigády byl ubytován v Duttoule, 28. střel. pl. v Krajná Ves, štáb 2. střel. divise ve Skopo s 41. brigádou.

Za posledních bojů měl pluk ztrát mrtvých: 3. důstoj, 58. mužů, Raněných 12. důstoj. 334 mužů, Nezvěstných: 11. důstoj, 555 mužů. Dohromady“ 25. důstojníků, 947 mužů, tedy 50% bojov. stavu. Strašné!

Po zařazení pochodové setniny měli setniny II. a III. Praporu po 135 mužích. I. prapor byl rozdělen na II. a III. Prapor pro malý stav po velkých ztrátách.

24. září 1917 v ½ 8. hodiny ráno již tu byl divisionář generál Podhajský a konal soud nad 8. plukem.

Shromáždil všechny důstojníky pluku a vyšetřoval události posledních bojů 11. Sočské bitvy. – Předem mi řekl, že má býti 8. střelecký pluk rozpuštěn.

Jsou na něj žaloby, že mužstvo přebíhalo k Italům, nehájilo zákopy, vzdávalo se, opouštělo bojiště atd., proto hned přijel k nám, aby záležitost vyřídil a vyšetřil.

Abych všemu předešel, ujal jsem se slova a dal svou osobu v sázku, abych tak zamezil rozpuštění pluku.-

Vylíčil jsem události tak, jak jsem je již písemně hlásil a podotknul, že již dvakrát jsem žádal o soudní vyšetřování, abych mohl proti udavačům zakročiti a žádám nyní tak potřetí. Zároveň jsem rozhořčeně odmítl veškerou zodpovědnost, jest-li bez pádných důvodů a

důkazů bude pluk neustále vyhlášován za velezrádný a bude stále beztrestně tupen a opovrhován.

Doposud se přicházelo jenom s pomluvami, důkazy však nikdo nepřinesl, za takových okolností nebude konečně divu, když při nejbližší příležitosti celý pluk i s velitelem přeběhne k Italů, když v Rakousku nikdo nemá, kdo by jej před na cti utrhači vzal v ochranu.

Generál mým rozhořčením zaražen, nevěděl hned co na to má říci, pak mi slíbil, že bude všemožně hledět aby záležitost byla objasněna a pluku dostalo se dostiučinění.

Pořád ještě nemohli najít hromosvod za neúspěchy 11. Sočské bitvy, tak se drželi mě a 8. pluku.

Proč ale? Vždyť 8. pluk nebyl tam sám a první neúspěch nemůže se jeho týkat, nýbrž 28. pluku, kterému Italové přední zákopy hned první den vzali. Ale tam byl velitel němec a vzal včas roha, já však na konec zůstal.

Ještě dobře, že brigádýr byl teď na dovolené, ten by byl pěkné polínko nám přiložil.-

25.-30. září 1917 cvičili jsme podle stanoveného programu v četě, v praporu i pluku, divisionář nás často navštěvoval.

30. září v 9. hodin dopoledne měl polní kurát Vrána polní mši v kostele Tomaj, po ní jsem rozdával došlé medaile statečnosti.

Doposud byl pluk hodně pomíjen v udělování medailích, německé a maďarské pluky byly jimy přímo zasypány. Poněvadž udělení medailí přineslo mužstvu hmotný prospěch 20 -40 korun měsíčně, hleděl jsem pro pluk co nejvíce medailí získati a při každé příležitosti jsem podával návrhy. Dosáhl jsem to tak daleko, že pluk měl nyní: jednu zlatou, 153 velkých stříbrných, 803 malých stříbrných 2486 bronzových medailí, za bronzové medaile peněžité odměna se nedostávala.

2. října 1917 přišly dvě pochodové setniny as. 200 mužů.

Dal jsem sestavit podrobný stav pluku podle národností a ten vykazoval: **Čechů:** 33. důstojníků, 1394 mužů tj. 40% důst. 58% mužstva, **Němců.** 47. důst. 408. mužů tj. 58% důstoj, 17% mužstva, **Poláků:** 379. mužů tj. 16% mužstva, **Rusínů:** 176 mužů tj. 7% mužstva, **Slovinců:** 2 důstoj tj. 2%, **Bosňáků:** 11 mužů, **Ukrajinců:** 25 mužů, **Chorvatů:** 4 muži, **Rumunů:** 1 muž, tj. všech pět z posledních 2% mužstva. Byla to tedy hezká směs národů! –

Od 1. do 30.9 1917 měl pluk ztrát. Mrtvých: 3 důst., 72 mužů, 41 koní,, raněných: 13 důst, 356 mužů, nemocných: 11. dueto, 266 mužů, 3 koně, nezvěstných 10 důst., 534 mužů, dohromady: 37 důstojníků, 1228 mužů, 44 koní.

To jsou ohromné ztráty, v srpnu jich bylo 1700, není to k zoufání?

3. října 1917 přijel ze Sezann na přehlídku pluku velitel armády generál plukovník Wurm s divisionářem gen. Podhájským. – vycítil jsem hned, že tato přehlídka rozhodne o osudu pluku.

Hoši se drželi statečně, všechna čest jim, neopustili mne v mém bezbranném postavení vůči libovůli armádního velitele, byl to také jejich zájem.

Místo přehlídky bylo určeno pastviště porostlé křovím, aby italští letci nás nemohli pozorovati.

Podle vystupování generála, bylo mi zjevno, že hrot přehlídky jest hlavně na mně namířen.

Když nemohl nic podstatného namítati a vytýkati, uchýlil se generál k malichernostem, za vlasy přitaženými.

Ku konci přehlídky generál promluvil k vojákům česky, dosti dobře se vyjadřoval – pochází z pražské rodiny – chtěl abych mu napovídal, kdyby v řeči uvízl, já jsem však nedbal, tím jsem si jej popudil ještě více. Jeho řeč nevyzněla ani ve chvále, ani v pohanění, bylo to jen napomenutí, aby se dobře chovali a statečně si vedli, tak jako jiné české pluky to dokázaly, například 11. Písecký, 28. Pražský, 102. Benešovský pěší pluk aj.

Tato řeč mne potud uklidňovala, neboť mne přesvědčovala, že pluk jest i tentokráte před rozpuštěním zachráněn, já však asi již zůstanu sám tím hledaným hromosvodem, rád tuto oběť svému pluku přinesu.

4.-6.října očkovalo se proti Tyfu. Narukoval major Sťáral . Slovinec převzal po majorovi Niessnerovi, který odešel nemocen, II. prapor,- Podplukovník Sonnleithner vrátil se z nemocnice a převzal velení 7. pluku.

7. října 1917 byl jsem vyslán s veliteli praporů obeznámiti se s postavením u Konstajevice, kde v případě poplachu se má brigáda shromáždit.

Od 8.-13. října pokračoval výcvik podle programu

Při přehlídce proviantního sboru chválil divisionář dobré stravování pluku, jest prý nejlepší s celé divise. To byla zásluha mých proviantních důstojníků. Oni scháněli a nakupovali potraviny kde jen mohli až i v Terstu.

14. října narukovala četa plukovních děl pro pěchotu 1. praporčík, 18. mužů, 2. děla.

Jest pošmourné počasí denně prší.

15. – 18. října obvyklá cvičení ve střelbě, vrhání granátů a.td.

19. října 1917 byli velitelé brigád vysláni do Mabhuije Vale, prozkoumat tamní prostor v případě italského útoku na lesnatý vrh Češkov.

Divisionář nám půjčil svůj automobil, tedy pro brigády 41. brigády pluk Schnvaudu, pro brigády 42. brigády – to jsem byl já a pro dva důstojníky gener. Štábu. Když jsme měli nasedat tak plukovník Schnvauda -, tj. ten , co v roce 1915 mi řekl, že jsem taky takový kramář – aby nemusel se se mnou s veležrádce vzadu sedět , raději si sedl k šoferovi. Jest to malicherná příhoda, ale praví vše!

V rasu jest veškerá orientace velmi stížena, kam pohlédneš kámen, dolík, skála, křoví, cesty skoro žádné, jen co vojáci narychlo zřídili, proto okolí nepřehledné, neschůdné. Člověk marně si předloží otázku, z čeho vlastně jsou zdejší lidé živi? A přeci žijí!

Od 20. – 23 října cvičilo se hlavně v praporu a v pluku. Každý prapor obdržel četu ručních kulometů, časem dostane každá setnina jednu takovou četu.

24. října došla zvěst, že u Tolmína byla italská fronta prolomena, slyšíme v dále hřímání děl.

Dělopalba náboji s otravnými plyny umožnila Němcům Italy ochromit a veliké ztráty jim způsobit.-

25. října další očkování proti tyfu.

Ve 3. hodiny 45. min. telefonuje 21. divise, že podle důvěrného rozkazu č. 1116. Kis I. mám přechodně převzít velení 15. pěšího pluku (Ternopolského) a ihned přes 23. sborové velitelství jižně Pliskovica na nové stanoviště odejít.

Velením 8. střeleckého pluku byl trvale pověřen podplukovník Josef Willkomm 47. pěš. Pluk podle výnosu vrchního armádního velit. Důvěr. Čj. 53850.-

Tímto rozhodnutím zdá se veležrada 8. pluku vyřízena a jeho rozpuštění zamezeno. Když mi nemohli nic veležrádného dokázat. Tak oporu 8. pluku vzali, aby mu již nemohla nadřizovat. Proč nenařídili soudní vyšetřování_ Přec jsem o ně třikrát žádal. Nerad budu pluk opouštět, nevěda do jakých rukou se nyní dostane.-

Dbal jsem přísně na to, aby mužstvu vše se dostalo, co dastati má a nebylo nikomu ukřivděno, proto se domnívám, že mě měli rádi. Někteří důstojníci nebyli ovšem se mnou spokojeni, když jsem byl nucen jim šlápnout na paty, pro zanedbávání svých povinností. Vědomě jsem však nikomu neukřivdil a hleděl vůči všem býti spravedliv.

Jako upřímný Čech měl jsem u pluku velice těžké postavení, byl jsem střežen, nemohl jsem nikomu úplně důvěřovati, byliť důstojníci většinou Němci a stále se měnili, proto za tu krátkou dobu nebylo možno prozkoumat, kdo jest důvěry hoden.-

26. října 1917 bylo celou noc slyšet hřmění děl. V ½ 8. hod. hlásil jsem že k 15. pluku nepůjdu, když jsem byl uznán příliš slabý na český pluk, k rusínskému pluku, že se tužit nebudu.

Generál mne ujišťoval svou účastí, dělal co mohl, aby mi pomohl, ale poměry byli silnější než jeho moc.

Trval na svém a žádal, aby určil komu mám také velení 42. brigády předat. Abych tedy ještě vyčkal další rozhodnutí, že mi telefonicky oznámí. – Dosti přátelsky se rozloučil se mnou. Odpoledne jsem obdržel telefonický rozkaz, abych 42. brigádě, až na další rozhodnutí dále velel. Bylo nám oznámeno, že Italové ztratili 90.000 zajatců a 600 děl.

17. sbor vzal Italům na naší frontě Fajti hrib.

27. října 1917 přišel podpl. Willkomm, aby převzal velení 8. pluku.

Dorozuměli jsme se, že se známe již z dob kadetní školy v Praze a od té doby jsme se neviděli, tudíž 30. let.

Poněvadž on jest smýšlením též Čech, tak jsem stran osudu 8. pluku byl uspokojen. To nahoře, asi podle jména, se domnívali, že jest Němec, a mysleli, že jako takový Čechům velezradu řízně vyžene.

Týž den jsem mu velení pluku odevzdal a ráno 28. října odešel do Dittoile na stanoviště 42. brigády.

Brigáda dostala rozkaz k odchodu, měla jít do zákopů.

Večer v 9. hodin byl rozkaz odvolán. Strhla se silná bouře, prudce přelo, zuřil jižní teplý vítr.

29. října 1917 přišlo nařízení, že brigáda bude drahou přeskupena na jinou frontu.

30. října 1917 v ½ 2. hod v noci odjel ze Sezany štáb brigády s druhým oddílem transportu 8. střeleckého pluku přes sv. Petr – Postrojna – Lublaň.

Opět se strhla velká bouře.

31. října 1917 jedeme dál přes Bozen, Irident do Motazello, tam jsme v 6. hod. ráno opustili vlak a pochodovali do Aldeno, kdež byl ubytován štáb 42. brigády a 8. pluk.

3. listopadu 1917 v 8. hodin dopoledne přijel do Aldena divisionář, aby přivítal nového brigádyra plukovníka Steinsbergra, on však jest teprve na cestě z nádraží Motarello.-

Použil jsem při této příležitosti a prosil o čtyřnedělní dovolenou, na kterou jsem měl již nárok.

Divisionář chtěl však povolit pouze 14 dní, konečně však dovolenku na čtyři neděle podepsal.

Tímto dnem ukončil jsem svou válečnou službu u 8. střeleckého pluku a u 42. střelecké brigády.

Zavazadla jsem měl již připravena, sedl jsem do přichystaného povozu a se svým sluhou bez dlouhého loučení, odjel jsem na nádraží Matarello a odjel jsem do Prahy.

Z deníků bývalého velitele pluku generála v.v. Jakuba Zdeňka, volně napsal Viktor Taussig v Praze dne 20.10.1932.

7.6.1918 Superarbitriert v Salcburku, zde rozhodováno o dalším osudu
pradědečka , jeho zdravotním stavu a schopnosti být dále v R-U armádě, který byl
zraněn či nemocen.

20.6.1918 přidělen K. k.Lst.Bezirks. komando č. 7 Plzeň

22.6.1918 přidělen: stavební rota 2/88 Bozen.

Protože dnem 1. listopadu 1918 císař Karel (v Čechách král toho jména čtvrtý) vydal Nejvyšší rozhodnutí Jeho veličenstva č. 746 MK. S. M., kterým vyvázal ze slibu věrnosti všechny loajální vojáky rakousko-uherské monarchie a zároveň vyslovil souhlas s jejich vstupem do vznikajících národních armád.

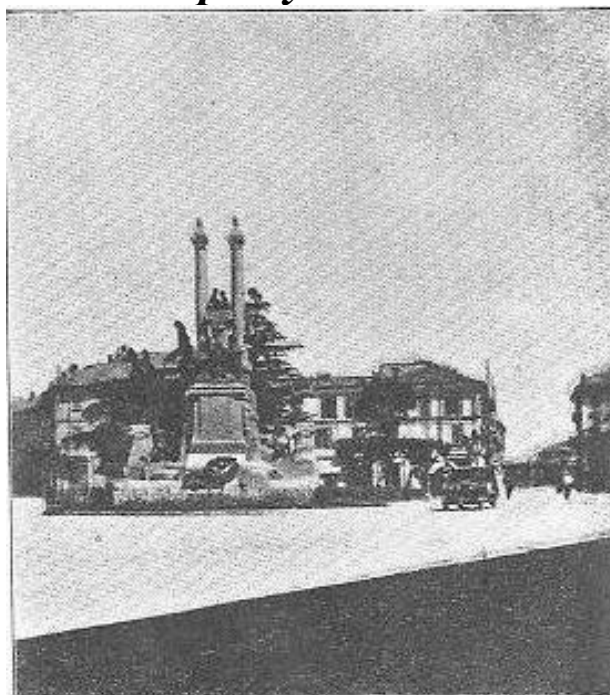
Zvláštní kapitolu československých jednotek na území Itálie tvořily tzv. domobranecké prapory. Tyto jednotky byly vytvořeny z československých zajatců rakousko-uherské armády, kteří padli do zajetí v posledních dnech války, a také ze zajatců, kteří již dříve odmítli vstoupit do legií, ale po vzniku československé republiky (28. října 1918) jim nastala povinnost nastoupit řádnou vojenskou službu. Organizace těchto jednotek započala v prosinci 1918 a poslední prapor byl zřízen v srpnu 1919. Celkově bylo zřízeno 56 domobraneckých praporů o přibližném počtu 60 000 mužů. Velitelství pro československou domobranu bylo vytvořeno v severoitalském Gallarate. Od dubna 1919 začal transport domobraneckých praporů do vlasti, (velitel podplukovník Gibiš) kde jednotky začaly vykonávat posádkovou, asistenční či pohraniční službu. Některé z praporů byly po svém návratu zasazeny do bojů s Maďary na Slovensku. Prapory domobrany vzniklé v Itálii byly také považovány za druhou československou zahraniční armádu.

Sídlo velitelství čs.domobrany v Gallarate

Pomník padlých v Gallarate

Pomník padlým v Gallaratě.

Zde několik článků z dobového Československého tisku o Čs. Domobraneckých praporech v Itálii a pak následně z dob první republiky.

Česko-slovenská domobrana v Itálii.

Ve zprávách tiskové skupiny presidia česko-slovenského ministerstva Národní obrany dočítáme se zajímavého článku rotmistra J. Vydry o tom, jak byla ustavena a organizována italská domobrana česko-slovenská. Zaznamenáváme zde několik hlavních myšlenek.

Náš národní převrat z 23. října 1918 byl jakýmsi přirozeným dozvukem převratu vojenského, který koncem října se udal zejména na frontě italské, kde celé pluky české, maďarské i jihoslovenské počaly vypovídati poslušnost. Nastal zmatek na italské frontě a Itálie ho přirozeně vojensky využila: zaskočila zmatené armády v zádech u Bolzana a Vittorio Veneto, a nešetříc příměří zatím proklamovaného, hnala spousty nedobrovolných i dobrovolných zajatců zpět do Itálie. Toto vítězství, podmíněné přirozeným rozkladem vojsk, Itálie nazývá vítězstvím vittorio venetským podle městečka ležícího za řekou Piave proti hoře Montellu.

Byly zprvu těžké trampoty, jímž tato zajatá vojska podlehla. Přebvat byl příliš náhlý, Itálie příliš nepřipravena na obrovské massy zajatců, a tak se rozmohl i hlad. Ale vysvobození českých zajatců nedalo na sebe dlouho čekat: pevný program nové organizace českého vojska v Itálii vynořil se již počátkem prosince, tedy asi za měsíc po převratu a na mnoha místech italských začalo se s horečnou prací.

Hlavní stan nové české armády umístěn byl v Gallarate u Milána. Velký koncentrační tábor všech česko-slovenských vojsk byl v Busto Arsizio nedaleko odtud, z Francie přibyl podplukovník Gibiš, statečný český legionář a ten převzal organizaci jako náčelník hlavního stanu.

Ten stal se duší všeho nového vojenského života. Dal se do práce s kádrem asi 40 legionářů-instruktorů rovněž z Francie přivezených, a co z té obrovské massy lidí, postav hládem i nemocemi na kost vyhublých udělal, dlužno pokládati přímo za zázrak. Češi a Slováci zbavili se nejdříve rakouských hadrů, koupali se a zbavili hmyzu, oblékli se v nové uniformy. Byli znovu vypraveni výzbrojí a jako znovuzrození podrobili se novému výcviku. Neboť plukovník Gibiš chtěl, aby do česko-slovenské republiky vrátili se nikoli bolševismem a nemocemi prolezlí žoldnéři rakouské soldatesky, nýbrž tělem i duchem vyzrálé vojsko, na něž by bylo v případě potřeby spoolehnutí.

A tak bylo do konce ledna 1919 postaveno 18 praporů u Gallarate, 1 prapor ve Foligno a 6 praporů v Avezzanu u Říma. Během dalších dvou měsíců postaveny další prapory, takže počátkem dubna byla zde armáda o 52 praporech po 1000 mužích. Ke každému praporu přidělen byl 1 francouzský důstojník legionářský jako technický rádce a 1 důstojník vlášský. Prapory byly rozloženy po okolí Gallarate v okruhu asi 20-30 km po různých vesnicích až skoro ke švýcarským hranicím.

Velitelem praporu je rotmistr, jenž má k ruce pobočnicka a zásobovacího důstojníka; v celku měl prapor i s lékaři 24 důstojníků. Měl vlastní kuchyni, vlastní „karetty“ na dovážení proviantu; jeho účetnictví vedla praporní kancelář. Život u praporů býval veselý a družný. Ráno se začínala prostná cvičení, cvičení vojenská, pochody, pochodová cvičení do lesů, večer se končilo zpěvem, sportem, hlavně kopanou. Každý prapor měl svá mužstva, svoje mláde, měl knihovnu zřízenou péčí červeného kříže. Bývaly časté přednášky, zábavné večírky pro mužstvo, představení divadelní, jakož i velké slavnosti oficiální. Jmenovati dlužno slavnost v Sesto Calende na jezeře Lago di Maggiore, v Angere, v Busto Arsizio a svláště pak pěkné sokolské slavnosti ve Varese a v Římě dne 8. června, kde sokolská rota domobraneckých praporů vyhrála první cenu svými „prostnými“. Časté footballové zápasy s domácími mužstvy italskými budily vzájemné porozumění.

Lid italský si oblíbil české vojáky, tak že skoro každý prapor dostal od obce, kde ležel posádkou, darem krásně vyšívaný prapor. Ke vzájemnému sblížení přispěly zejména české hudby, s nichž mnohé byly zvány koncertovat do velkých měst, do Říma, Milána, ba i do Paříže. Česká hudba otevírala srdce.

Plukovník Gibiš stal se miláčkem svých dětí, svých hochů, s nichž vychoval zdatné vojenské junáky. On s nimi opravdu uměl žít. Často zmizel od velitelství

a nemápadně pohyboval se mezi mužstvem, aby se přesvědčil o jeho smýšlení, dával se s ním do hovoru, vyslechl jeho přání nebo stížnosti. Seznámil se a srotl s vojáky tak, že ne bez zásluhy loučily se s ním odjíždějící prapory do Čech, nosice jej na ramenou po každé řeči na rozloučenou. — V jeho ruce složena byla vojenská přísaha 50 tisíc českých vojáků na prapor republiky, 30 tisícům mužů stisknouti pravici a odjíždějící vagony s českým vojskem z Itálie, na nichž čtete často nápis „děti táty Gibíše“, vezly jeho oblibu mezi vojskem až do Čech.

Dnes v Itálii stojí připraveno k odjezdu ještě 16 praporů vycvičeného, zeleného vojska. Transport našich praporů zahájen byl 22. března. S počátku jely prapory denně, ale v dubnu ustoupili musly obchodním vlakům, dnes opět každý druhý den přijíždí do Čech vlak se 3 rotami našeho vojska. Celkem došlo už na 38 praporů, jež rozděleny jsou po republice k hraniční službě a také na Slovensku dosazeny byly do nedávných bojů. Některými doplněny byly původní pluky legionářské. Transport ostatních ukončen bude asi během měsíce a následovávají budou transporty dalších příslušníků republiky, kteří nevstoupili do českoslov. vojska.

Svaz čs. domobrany z Italie vzpomíná.

K jubileu druhé československé zahraniční armády.

Památná bitva u Vittoria Veneto, která začala dne 24. října 1918 a ve které italská armáda zvítězila nad armádou rak.-uherskou, rozhodla též o osudu rakousko-uherské říše.

Co přicházelo potom, je všem čtenářům známo. Konec světové války přinesl Čechům a Slovákům znovu nabytou samostatnost — československý stát. Zatím co se ve vlasti radoval národ nad novou svobodou, ubíralo se několik desetitisíc příslušníků nového československého státu do italského zajetí, přes to, že pomáhali italskému vojsku ještě v rakouské armádě svými revolučními činy k vítězství.

Cesta do zajetí nebyla radostná a zvláště ne pro Čechoslováky. Zajatci všech národností bývali rak.-uherské byli roztroušeni po svém příchodu do Italie po různých zajateckých táborech, roztroušených v pásmu válečném i v týle.

Jest nutno zdůraznit, že ihned počátkem měsíce listopadu 1918 bylo rozhodnuto o osudu všech československých zajatců. Dne 4. listopadu 1918 připisem tehdejšího správce mín. války dr. Ed. Beneše dosaženo toho, že dáno bylo svolení tvořiti z nově přišedších zajatců Čechoslováků II. československou zahraniční armádu. Když byly ještě během měsíce listopadu 1918 vykonány všechny přípravné práce pro tvoření čs. domobraneckých praporů, započato bylo ještě koncem téhož měsíce s formováním těchto jednotek, kterých bylo ve vlasti zapotřebí pro ochranu hranic republiky.

Zřizování těchto praporů dělo se podle rozkazů italského mín. války ve třech čs. táborech a to v okolí Gallarate (v Lombardii) a pak ve střední Itálii v Avezzanu a ve Foligno.

Největší tábor byl v okolí Gallarate. Zde byl velitelem italský generál Agenore Viganoni, kterého koncem měsíce února 1919 vystřídal plukovník Eugen Beaud. Náčelníkem štábu byl pak čs. legionář, praporek H. Gibiš.

Do konce měsíce dubna 1919 vytvořeno bylo ve všech třech čs. táborech více jak 50 čs. domobraneckých praporů, jejich příslušníci po několika týdnech svého pobytu v čs. táborech a pak v čs. praporech změnili k radosti čs. velitelství hubené tváře ve tváře svěží a usměvavé.

Takto změněné prapory, plné bujarého veselí, oviřované hlubokým pocitem kázně a občanských ctností, působily obdiv všech, kdož je spatřil. Svým ukázněným chováním českoslovenští domobranec

získali si srdce veškerého italského obyvatelstva, kde byli posádkou. Toto přátelské chování posílilo vzájemné sympatie mezi Čechoslováky a Italy, které vyvrcholily při různých slavnostech

pořádaných buď domobraneckými prapory nebo místním obyvatelstvem.

Koncem března 1919 odjížděly první transporty domobraneckých praporů do vlasti, aby zde konaly platné služby svému mladému státu. I ve vlasti uchovaly si domobranecké prapory svým chováním svoji dobrou pověst, kterou si udržely až do svého zániku, t. j. do doby, kdy byly rozpuštěny.

V bojích na Slovensku, kde se zúčastnilo několik čs. domobr. praporů nejzúživějších bojů u Nových Zámků a jinde, staly se tyto prapory vzorem čs. vojska. Veliké množství udělených čs. válečných křížů a pochvalných uznání jest toho dokladem.

Příslušníci čs. domobraneckých praporů obstáli dobře v prvé zkoušce, která byla uložena našemu mladému republikánskému vojsku.

Proto směle mohou čs. domobranec z Italie oslavovati v těchto dnech patnácté výročí svého utvoření.

Sdružení ve své nepolitické organizaci jsou dále příslušníci těchto čs. domobraneckých praporů za těmi ideály, které je sdružovaly v Itálii.

V neděli dne 5. listopadu t. r. oslaví „Svaz čs. domobrany z Italie“ v zasedací síni staroměstské radnice patnácté výročí utvoření čs. domobr. praporů a vzpomene slavnostní přednáškou dobrovolné přísahy složené v Itálii a válečné činnosti druhé armády na Slovensku. Oslava se koná o 10. hod. dopol. Ing. Pudr.

t-21445

Pátrání po hrobu pokračuje za pomoci Českého Červeného Kříže

ČESKÝ ČERVENÝ KRÍŽ
Úřad ČČK – pátrací služba
118 04 Praha 1, Thunovská 18

Pan
Václav Červený
Na Chmelnici 93
274 01 SLANÝ

VAŠE ZNAČKA

NAŠE ZNAČKA

VYŘIZUJE

PRAHA

PO/62360

Holubová

17.8.2012

ŠINDELÁŘ Václav
- pátrání po hrobu v Itálii

Vážený pane,

obdrželi jsme Vaši žádost o pátrání po osudu Vašeho příbuzného, který padl v první světové válce. Pro zahájení šetření je nutné vyplnit a podepsat přiložený formulář, který Vám v příloze zasiláme. Vyplněný dotazník zašlete k naší výše uvedené značce.

S pozdravem

ČESKÝ ČERVENÝ KRÍŽ
Úřad ČČK – P
118 04 PRAHA 1 - MALOSTRANSKÉ NÁM. 23
Thunovská 18, IČO: 00423547

Ivana Holubová
Pátrací služba ČČK

Příloha: formulář- Žádost o pátrání

Zde formulář, který slouží k zahájení pátrání:

6. ENQUIRER / ŽADATEL

Full name (as expressed locally) / *Celé jméno a příjmení*

Maiden name / *Příjmení za svobodna*

Date of birth (day/month/year)

Sex

Datum narození

Pohlaví M F

Place and country of birth / *Místo a země narození*

Full address / *Celá adresa*

Telephone / *Telefon*

E-mail / *E-mail*

The person to be traced is my
Hledaná osoba je můj / moje

Enquirer's signature
Podpis žadatele

Date and place of enquiry
Datum a místo žádosti

CZECH RED CROSS / ČESKÝ ČERVENÝ KRÍŽ
Thunovská 18, 118 04 PRAHA 1

2. DETAILS OF ENQUIRY / BLIŽŠÍ INFORMACE K ŽÁDOSTI

Date and kind of last news / *Datum a druh poslední zprávy*

Last known address / *Poslední známá adresa*

Circumstances leading to the loss of contact
Okolnosti, které vedly ke ztrátě kontaktu

**3. FAMILY MEMBERS ACCOMPANYING THE PERSON TO BE TRACED
RODINNÍ PŘÍSLUŠNÍCI DOPROVÁZEJÍCÍ HLEDANOU OSOBU**

Full name Date of birth Sex Relationship
Celé jméno a příjmení Datum narození Pohlaví Příbuzenský poměr

TRACING REQUEST

ŽÁDOST O PÁTRÁNÍ

1. PERSON TO BE TRACED / HLEDANÁ OSOBA

Our Ref.:

Full name (as expressed locally)

Jméno a příjmení

Also known as / *Alias*

Date of birth (day/month/year)

Sex

Datum narození

Pohlaví M F

Place and country of birth

Místo a země narození

Father's full name

Celé jméno otce

Mother's full name

Celé jméno matky

Nationality

Origin

Státní příslušnost

Národnost

Occupation

Marital status

Povolání

Rodinný stav

Maiden name

Příjmení za svobodna

Spouse / Partner's name

Celé jméno manžela/partnera

*Rank / *Hodnost*

*Unit / *Jednotka*

*Service number / *Služební číslo*

* if applicable / *je-li hledaná osoba voják*

4. ADDITIONAL INFORMATION / DOPLŇUJÍCÍ INFORMACE

Please give all information that may assist investigations, such as: duration and address of former residences, precisions regarding business address or that of present employer, religion, etc...

Prosím, uveďte informace, které mohou napomoci pátrání, např.: dobu a adresu předchozího bydliště, upřesňující údaje ohledně adresy do zaměstnání nebo předchozího zaměstnavatele, náboženství apod...

**5. NAME AND ADDRESS OF PERSONS ABLE TO SUPPLY INFORMATION
JMÉNO A ADRESA OSOB, KTERÉ BY MOHLY POSKYTNUTIM
INFORMACÍ NĀPOMOCI PĀTRÁNĀ**

Family, friends, business relations, etc...
Příbuzní, přátelé, obchodní partneři atd.

ČESKÝ ČERVENÝ KŘÍŽ
Úřad ČČK – pátrací služba
118 04 Praha 1, Thunovská 18

Pan
Václav Červený
Na Chmelnici 93
274 01 SLANÝ

VAŠE ZNAČKA

NAŠE ZNAČKA

VYŘIZUJE

PRAHA

135466

Holubová

31.8.2012

ŠINDELÁŘ Václav
- pátrání po hrobu v Itálii - zahájení

Vážený pane,

k Vaší žádosti o pátrání sdělujeme, že jsme požádali o spolupráci naši sesterskou organizaci Červeného kříže. Šetření si však vyžádá nějakou dobu, proto Vás prosíme, aby případná urgence pátrání nám byla zaslána nejdříve po půl roce od zahájení tohoto pátrání. V korespondenci s námi uvádějte vždy naši značku.

S pozdravem

ČESKÝ ČERVENÝ KŘÍŽ
Úřad ČČK
118 04 PRAHA 1 - MALÁ STRANA
TEL: 251 104 268
ICO: 00426547

Ivana Holubová
Pátrací služba ČČK

Telefon / Fax: 251 104 268, telefon 251 104 123, E-mail: holubova.ivana@cervenykriz.eu

Bankovní spojení: ~~Komerční banka Praha 1, Malostranské nám. 23, číslo účtu: 010030-0007334011/0100~~

...a zde došlé zjištění červeného kříže

ČESKÝ ČERVENÝ KRÍŽ
Úřad ČČK – pátrací služba
118 04 Praha 1, Thunovská 18

Pan
Václav Červený
Na Chmelnici 93
274 01 SLANÝ

VAŠE ZNAČKA

NAŠE ZNAČKA

VYŘIZUJE

PRAHA

135466

Holubová

27.2.2013

ŠINDELÁŘ Václav
- pátrání po hrobu v Itálii

Vážený pane,

k žádosti o pátrání po hrobu Vašeho příbuzného jsme dostali od pracovníků Italského červeného kříže následující informaci:

ŠINDELÁŘ Václav, zemřelý 29.1.1919, byl pochován na desetiletém společném poli na hřbitově v Gallaratu (pole 8, místo 37). Vzhledem k dlouhé době, které uplynula od data pochování, nedochovaly se žádné známky místa pochování a předpokládá se, že tělo bylo přemístěno do společného hrobu.

Na naši žádost o upřesnění místa společného hrobu a hřbitova v Gallaratu jsme bohužel neobdrželi žádnou další uspokojivou odpověď.

Předáváme Vám tuto zprávu a jsme s pozdravem

Ivana Holubová
Pátrací služba ČČK

Ve Vojenské nemocnici v Gallarate Václav Šindelář dne 19.1.1919 zemřel, příčina úmrtí nezjištěna, byl dne 30.1.1919 pohřben na Vojenském hřbitovu v Gallarate, je pravděpodobné, že v době úmrtí byl již vojákem Čs. Domobrany. V matrice zemřelých 5. Čs. Pěšího pluku, který byl v Československu nástupnickým plukem po 8. Střeleckém (Zeměbraneckém) pluku je uveden, jako voják 8. Střeleckého pluku.

Ještě je spousta nezodpovězených otázek ohledně úmrtí pradědečka, jedna otázka je, proč a z jakého důvodu, nebyla prababička vyzkoumána o úmrtí pradědy? Doba roku 1919 byla hektická a praděda byl pro úřady zřejmě jen vojákem Rakouské armády, a hlavně zřejmě ani vojenské úřady neměly informace o úmrtí pradědy, jelikož zápis v jeho dokladech o úmrtí, je proveden až v roce 1924. Ale, nikde není zmínka o tak samozřejmé věci, že by měla být vyzkoumána rodina o osudu svého manžela a tatínka.

Dále pak není známo umístění hrobu, zda se zachoval na vojenském hřbitovu, či byl přemístěn, anebo zapomenut.....?

Dle zjištění ČČK, že byl pochován na Vojenském hřbitově v Gallarate, pole 8, místo 37, jiné údaje nezjištěny, pouze se předpokládá, že tělo bylo přemístěno do společného hrobu, místo neznámé.

Následně jsem dostal informace od Itala, který pátrá po umístění hrobu mého praděda, že v roce 1929 bylo tělo exhumováno, informace pochází z policejního archivu v Gallarate. Dále potvrdil umístění a číslo původního hrobu.

Pokud se mu podaří získat další informace, bude mne kontaktovat. Takže opět doufám a nezoufám.

Gallarate na současné mapě.

Já se pokouším také dohledat další informace, ale mé pátrání je založeno pouze na domněnkách a spekulacích (vše potvrzeno :-))

Další pátrání vede k Čs. domobraneckému hřbitovu v Solbiate Olona, Itálie provincie Varese.

Čs. domobranecký hřbitov - Solbiate Olona (VA), Itálie: Původně zde bylo pochováno na obecním hřbitově 315 čs. domobranců. V roce 1924 za přispění místního obyvatelstva a především továrníka Toblera (starosta obce), byl hřbitov rekonstruován a upraven, na hroby umístěny cementové kříže. Dne 4. listopadu 1924, se zde konalo slavnostní vysvěcení kaple, která zde byla postavena. V průběhu dalších let byli na hřbitov v Solbiate Olona převezeny ostatky 234 čs. domobranců z dalších míst, a to z : Gallarate 89, Varese 67, Belforte 25, Binago 15, appiano 11, Arnate 7, Busto Arsizio 6, Angera 3, Sesto Valence 2 a z dalších devíti míst po jednom. Hřbitov byl slavnostně otevřen dne 17. dubna 1927.

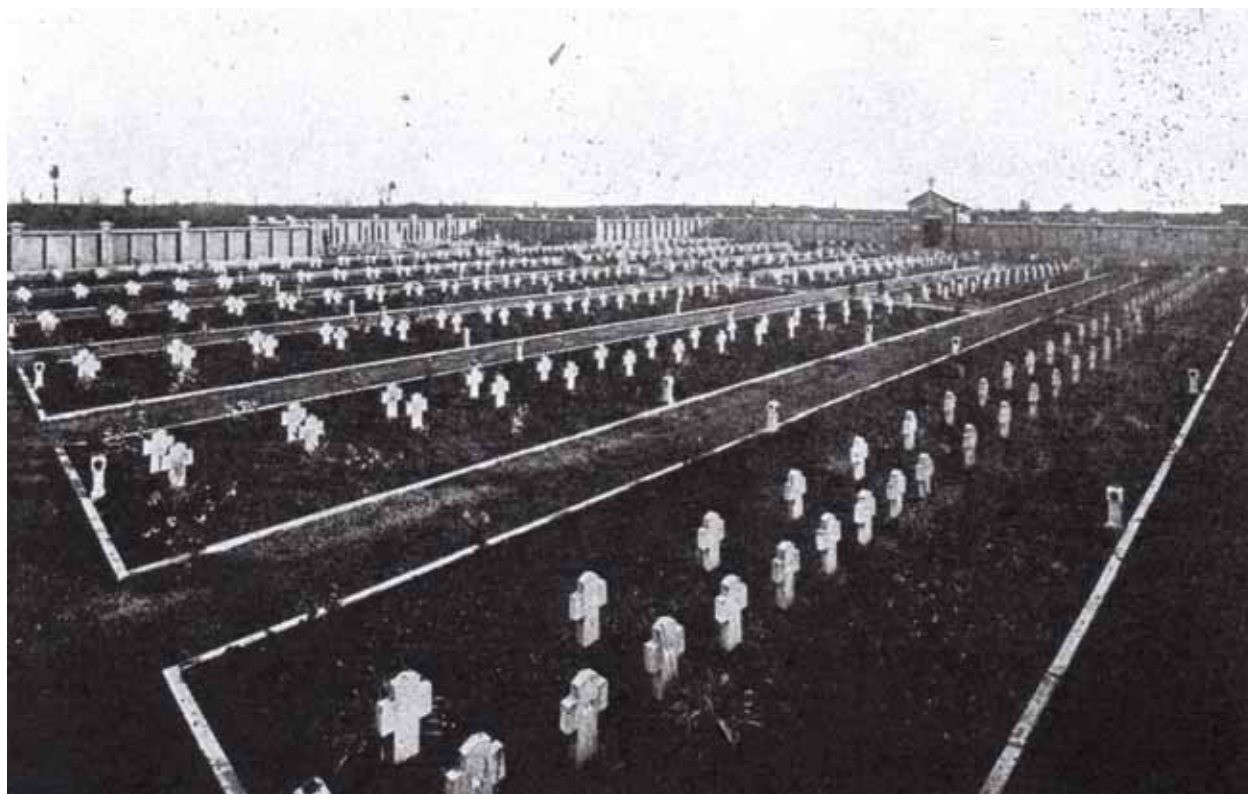
„Památník osvobození“ věnoval hřbitovu kovový malý státní znak, který byl umístěn na pomník ve středu hřbitova. Celkem zde bylo uloženo 549 ostatků čs. domobranců. Některé zdroje uvádí až 624 domobranců pohřbených na tomto hřbitově. V dobovém tisku je zaznamenáno několik návštěv hřbitova - státních a z Obce legionářské. Byl považován za jeden z nejlépe udržovaných válečných hřbitovů čs. vojska v zahraničí. Ještě v roce 1949, bylo poukázáno Konzulátem v Miláně 100.000 lir na opravu hřbitova.

V roce 1968 byl hřbitov zrušen z důvodu výstavby sídliště, ostatky čs. domobranců byly převezeny na Válečný hřbitov v Cittadelle : Cimitero Militare Austro – Ungarico di Cittadella. V evidenci CVH je zaznamenáno 250 jmen čs. domobranců.

Na zdi hřbitova v Solbiate Olona, má být umístěn kříž a pamětní desky připomínající čs. domobrance, kteří zemřeli v lazaretech a zajateckých táborech.

Válečný hrob dle MO: ITA-00488

<http://www.vets.cz/vpm/mista/obec/5476-solbiate-olona/>

Čs. domobranecký hřbitov v Solbiate Olonè.

— **Československý vojenský hřbitov v Solbiate.** V neděli konala se v Gallarate slavnost převozu ostatků 95 československých vojáků na československý vojenský hřbitov Solbiate. Dojemného obřadu zúčastnily se úřady, obyvatelstvo, spolky, zástupcové československé kolonie a školní děti. Konsul Laška poděkoval obyvatelstvu i úřadům za vzornou péči o hroby padlých vojáků a za sympatie k československému národu.

Národní politika 1.12.1925 č. 329 str. 3

Pokračuji dále, vojenský hřbitov se znovu stěhoval....

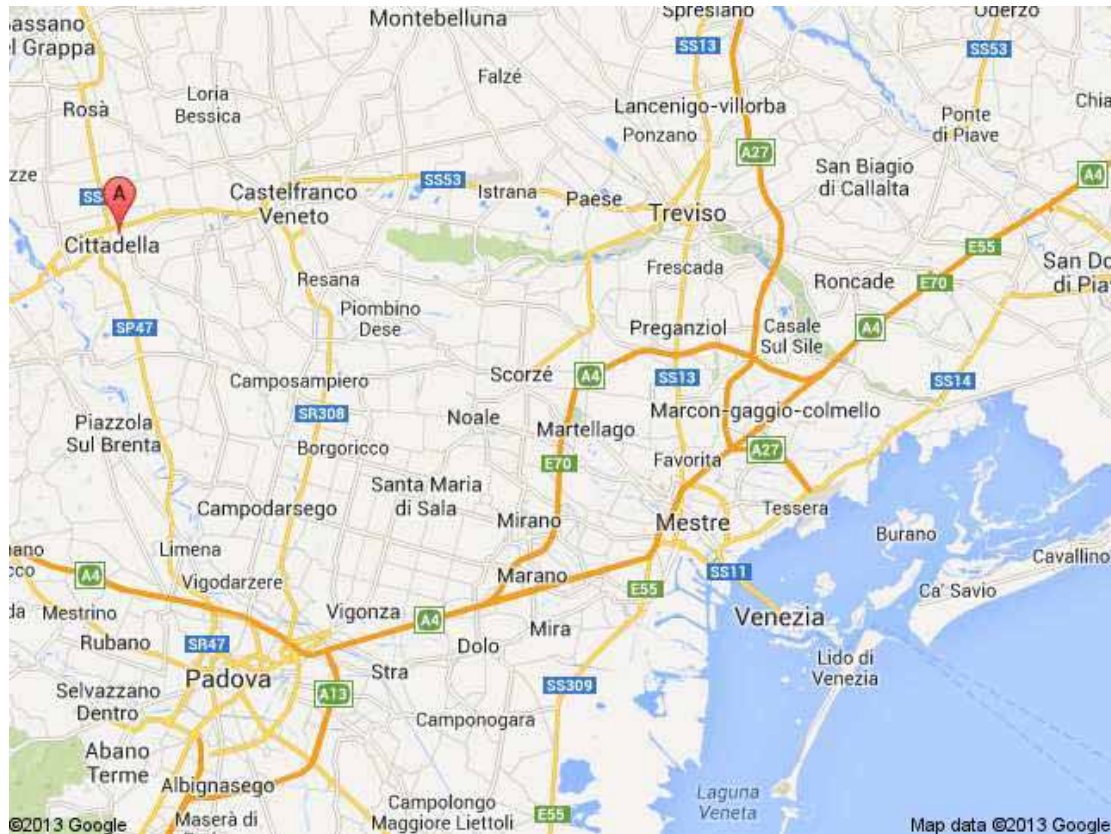
Z Itálie, Solbiate Olona, místní hřbitov - číslo VH: ITA-00488 . Na zdi hřbitova je umístěn kříž a pamětní desky připomínající čsl. vojáky, kteří zde zemřeli v lazaretu a byli pohřbeni na hřbitově. Přemístění na VIA DEL CIMITERO MILITARE, 1 - 35013 Cittadella (PD) – Veneto Tel: 049 5970594 Itálie, Cittadella, Via Cimitero Austroungarico - číslo VH: ITA-30301. GPS souřadnice lokality: 45°39'15,44"N 11°47'21,75"E

Itálie, Cittadella, Via Cimitero Austroungarico -Válečný hřbitov vybudovaný v roce 1968, na který byly převezeny ostatky vojáků původně pohřbených na hřbitově v Solbiate Olona u Milána..

Fotografie nalezené na internetu....a ta představa, že zde může být...(únor 2013)

Cesta pokračuje Benátskou nížinou, projíždíme Udine, Cidróipo, Sacile, Conegliano, Treviso, Castelfranco Veneto, po celou dobu máme po pravé straně vrcholky Alp, přejíždíme Tagliamento a později Piavu. Koryta řek jsou takřka vyschlá, jsou zde jen malé potůčky modré průzračné vody ... Po příjezdu do Cittadelly, Via Cimitero Austroungarico – nastalo velké zklamání, hřbitov byl uzavřen, ještě to nevzdáváme a pokoušíme se za pomoci zaměstnanců technických služeb města, sehnat správce hřbitova, avšak marně. Pro komunikaci mám připravený papír s překladem do italštiny, že hledám hrob svého pradědečka, který se nevrátil z Velké války. Procházím kolem oplocení hřbitova a prohlížím jména na náhrobkách, avšak pradědovo se mi nedaří nalézt, fotím. Na místě zanecháváme u brány zapálenou svíčku s českou trikolórou a pod ní uvedený papír, na který jsme připsali prosbu o pomoc s kontaktním e-mailem, odjíždíme. Mám smíšené pocity..

Zde uvedený překlad, s jehož pomocí jsem pátral...(google překladač ☺)

Buongiorno,

vorrei chiedere aiuto a rintracciare la tomba. Sono un pronipote, che indaga il destino di suo nonno.

Václav Šindelář, nato il 22.7.1882 a Lukově, distretto Slaný, competenza per Malkovicům (Malikovice), distretto Slaný – Cechia; morto a Gallarate (VA), in Ospedale Militare, il 29.01.1919 e sepolto il giorno 30.01.1919.

1919. 29. I. lesionem t. et avatale mortalit. h. v. h. h. h. h. h. + Gallarate, Italia; voj. nemocnice	vojín	Václav Šindelář	Lukov, okres Slaný, příslušný Malkovice, okres Slaný, Tichý,
1882 muži svatý období	něrnáma úmrtní list	1919. 30. ledna Gallarate, Italia; voj. hřbitov	svat. záznam: Josef Štefka, superior daleký úmrtní list voj. nemocnice v Gallarate č. 548, 1919. úmrtní doklad ulož. při duch. správě Z.Ú. č. 5723

Dall'Ufficio di Stato Civile del Comune di Gallarate sono venuto a sapere che questo soldato austro-ungarico venne sepolto nel cimitero di Gallarate nel campo decennale n. 8 posto 37, ma nel 1929 la salma venne esumata e da allora non si sa che fine abbia fatto e spero tanto che sia stata messa in una fossa comune o in un ossario.

Purtroppo ulteriori informazioni non sono presenti negli archivi della Polizia Mortuaria di Gallarate.

Un sincero GRAZIE a chi mi potrà aiutare, pensate solo che la famiglia non ha notizie del morto dal 1918 !!!!!

Particolari del contatto: Václav Červený, Na Chmelnici 93,274 01 SLANÝ, Repubblica Ceca, vaclavv.4@seznam.cz, +420 739257419

.....je čtvrteční večer 1.8.2013, zítra odjíždíme domů. Rozmýšlím se, zda zopakovat výlet do Cittadelly a průběžně se pokouším připojit na internet, zkontrolovat mail. A v cca. v 22.00h. se mi podaří připojit a otevřít mail, nemůžu uvěřit přichozí zprávě....

mauro decorlati

Soldier Sindelar Vaclav

1. 8. 2013, 11:58:41

Komu: vaclavv.4@seznam.cz

Cittadella 01/08/2013

Distinguished Mr. Vaclav, we inform you that as a result of research carried out according to your request, we found the place of burial of the soldier in question.

The remains of the soldier Vaclav Sindelar are located at the Military Cemetery Austro-Hungarian Empire in Cittadella (PD) under the cross n ° 259.

Yours faithfully by the staff on duty at the Military Cemetery Austro-Hungarian Empire of Cittadella (PD).

For more information tel.0495970594 opening hours from 09.00 to 17.00 Monday to Friday.

.....a v pátek ráno 2.8.2013 v 07.30 hod. vyjíždíme opět směrem k Cittadelle. Přijíždíme něco málo po deváté hodině, se zvláštním pocitem vcházím otevřenou branou na hřbitov, je krásný den a slunce svítí na řady bílých křížů, je jich zde 1286 a na každém jsou zapsána jména... čtyři, pět či osm jmen, celkem 7.631. Pohledem přecházím jejich řady a u jednoho kříže zahlédnu svíčku s Českou trikolórou, je to ta, kterou jsme zanechali u brány. Správce hřbitova jí přemístil ke hrobu mého pradědečka. Přicházíme blíž a čtu jména na štítku kříže, který je nad hrobem č. 259 a skutečně je zde jméno mého pradědečka : Sindelar Václav. Snažím se vstřebat ten fakt, že se mi po 17 měsících pátrání podařilo nalézt hrob mého ztraceného pradědečka a v duchu si říkám „ Tak, babičko, našel jsem ti tatínka, škoda že jsi se toho nedožila a nedozvěděla se nic o jeho osudu, proč se k vám nevrátil z Velké války, když jste ho čekali na nádraží v Královicích...“

*Itálie, Cittadella, Via Cimitero Austroungarico- Vojenský hřbitov.
Hrob č. 259*

259

Pesula Frantisek
Sindelar Vaclav
Pfeifer Karel
Sycora Vaclav

.....a zde je mé pátrání zakončeno...95 let po poslední zprávě o mém pradědovi, 906 kilometrů od domova. V roce 1918, byl naposledy v Čechách, kde se setkal se svou ženou Bětuškou a dětmi. Pravděpodobně v červnu roku 1918 odjel zpět na Italskou frontu a již se z Velké války nevrátil a nebylo nic známo o jeho osudu.....

A poslední úkol splněn, pradědovo jméno je zapsáno v evidenci Válečných hrobů Ministerstva obrany České republiky :

Itálie, Cittadella, Via Cimitero Austroungarico - číslo VH: ITA-39067

<http://www.valecnehroby.army.cz/Evidence/detail-hrobu-ci-mista?id=1980994&coid=129&con=It%C3%A1lie&lid=1550137&lim=Cittadella&st=0>

A dále zaevidován hrob na stránkách VETS.CZ

<http://www.vets.cz/vpm/mista/obec/4373-cittadella/>

Dosud provedeno.

Dle feldpostkarty a fotografie na fóru [www. valka.cz](http://www.valka.cz), zjištěna jednotka, umístění v prosinci 1915, další informace získány na internetu na stránkách zabývajících se Velkou válkou, procházení databází archivů, aukčních portálů, stránek obcí, atd, dohledávání literatury (23.3.2012)

Pokus o ustanovení data fotografií pořízených v Fotoateliéru Duras Slaný. Učiněn dotaz v Městském muzeu ve Slaném, zde zjištěno, že mají opravdu ve svých sbírkách fotografie a skleněné desky fotografa Durase, ale pouze krajín a okolí města Slaného, v muzeu se nenachází žádné evidence o době pořízení portrétních fotografií. Dále hovořeno s bývalou paní ředitelkou, která se zabývala pomníky padlých k. u k. vojáků v okolních obcích města Slaného . Bohužel nic nezjištěno.

Jedním z dalších pokusů, bylo zjištění informací z kroniky obce Královice, ale bohužel tato se ztratila v devadesátých letech . (Přežila dvě války, socialismus, ale demokracii ne ☺)

Následně musím zjistit datum narození pradědečka, to je možné pouze z matriky, doufám. Tato je ve Státním oblastním archivu v Praze. O dovolené, málo času. Poté mohu zadat dotaz do Vojenského ústředního archivu v Praze a doufat, že se zachoval kmenový list vojáka a pokud je záznam v databázi legionářů, zde jsem našel v internetové databázi složku se jménem Václav Šindelář, Italské legie, avšak další data nejsou uvedena.

Dne 7.6.2012 jsem navštívil Státní oblastní archiv v Praze, zde se podařilo nalézt zápis v matrice o narození pradědečka, další krok dopředu. Rovněž je v matrice zápis o narození jeho bratra Josefa, který však zemřel v prvním roce života, rovněž zápis v matrice. Dále zde byl objeven bratr Veroniky Šindelářové, u něho zápis o úmrtí syna Antonína Šindeláře a dále narození dcery Marie Šindelářové, s dopsanou poznámkou o úmrtí v dospělém věku.

Ze státního archivu jsem se vydal do Ústředního vojenského archivu v Praze , zde byla velice ochotná pracovnice, která mi okamžitě vyplnila tři žádosti na poskytnutí o informacích k osobě pradědečka a to z Kmenového kvalifikačního listu, legionářských spisů a databáze mrtvých a pohřezovaných vojáků K. u K. Zjištěné Informace mi zašlou.

Požadované informace z VÚA Praha došly dne 2.7.2012.

A následuje další hledání míst, kde praděda byl za velké války a dohledání jeho hrobu, poslán dotaz do Itálie, vojenským nadšencům zabývajících se historií Velké války <http://www.cimeetrincee.it/> A další dotaz proveden na správě hřbitova v Gallarate.

Seznamy ztrát (Verlustliste ausgegeben am...), je dalším místem pátrání, zde se mi nepodařilo nic nalézt, jsou umístěny na stránkách národní knihovny na Krameriovi

Dále, jsem podal žádost o pátrání po hrobu pradědečka na Český Červený Kříž, dne 11.8.2012 a 17.8.2012 došla odpověď s formulářem žádosti o pátrání, který jsem dne 21.8.2012 odeslal. A dne 3.9.2012 vyrozumění o započetí pátrání.

ČČK našel původní hrob v Gallarate, a tímto pátrání nekončí, jelikož tělo praděda bylo přemístěno.....zde píší další žádosti natipoval jsem si hřbitov v Citadele a při pátrání mi začal pomáchat italský přítel MaxD.

.. 2.8.2013 pátrání ukončeno ☺ v Cittadelle.

Zdroje:

- Fórum válka <http://forum.valka.cz/viewtopic.php/title/Kde-bojoval-muj-pradedat/121543>
- Signum belli 1914 - <http://1914.valka.cz/pages/sdruzeni.php>
- <http://valkanaitalii.webnode.cz/>
- C. k. zeměbrancecký pluk č.8 Praha <http://www.kk8lir.com>
- Pevnosti v Alpách <http://www.moesslang.net/fotos2.htm>
- <http://fortinorditalia.altervista.org/rovereto.html>
- <http://jirix.blogger.cz/> /Soca-reka-ve-ktere-tekla-ceska-krev
- http://www.smirice.eu/rakousko/italska_fronta.htm
- <http://fortifikace.bloguje.cz/>
- <http://www.austrianphilately.com/dixnut/dn4.htm#APPENDB>
- Čepicové odznaky <http://kappenabzeichen.webnode.cz>
- Dále čerpáno z různých archivních zdrojů na internetu, např. Kramerius dig. seznam ztrát, ilustrativní fotografie Aukro atd.
- Ústřední vojenský archiv v Praze
- Státní oblastní archiv Praha
- SOČSKÁ FRONTA 1915 -1917 Josef Fučík
- Piava 1918, Josef Fučík
- CHLADNÉ ZBRANĚ V HABSBUŘSKÉ MONARCHII
- Peter Jung: Rakousko-uherská armáda za první světové války (Brno 2007)
- <http://www.austrianphilately.com/dixnut/dn4.htm#TOP>
- Seznamy ztrát (Verlustliste ausgegeben am...)
<http://kramerius.nkp.cz/kramerius/PShowPeriodical.do?id=23834&it=>
- <http://www.velka.vojna.szm.com/index.htm> Velká válka na území Slovenska
- Po zapadlých stopách českých vojáků, Jozef Vričan
- Po patnácti letech, Jan Weber
- V boj! : obrázková kronika československého revolučního hnutí v Itálii : 1915-1918 / František Bednařík, Praha : Za svobodu, 1927

* <http://www.facebook.com/vaclav.sindelar.9>